

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 4 καὶ 11 Ὀκτωβρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 40-41

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ «Φάδερλαντ» ὑπακούοντας στὰ γερά χέρια τοῦ τιμονιέρη καὶ στίς ἀκούραστες μηχανές γύρισε σιγὰ σιγὰ δεξιὰ καὶ πήρε ἀμέσως κατόπι ὀλοταχῶς τὸ δρόμο γιὰ τὰ φύκια.

Στὸ «Πράνσιγκ» ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἥσυχα...

Τὰ καθούρια δὲν ξαναφάνηκαν πιά, τίποτα καινούργιο δὲν παρουσιάστηκε καὶ τὰ παιδιὰ εἶχαν ἡρεμῆσει. Ἡ Ἀννούλα ἦταν ἥσυχη ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης ἀναμονῆς, διάβαζε διάφορα βιβλία ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴ βιβλιοθήκη τοῦ κα-

ραδιοῦ, μπάλωνε καὶ μαγεύεινε. Ἡ Λευκὴ τὴ βοηθοῦσε σὲ δ,τι μπορούσε, μὰ εἶχε δώσει ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ἀγάπης τῆς στὴ Μίτση. Κι ὁ Ντίκ, ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς μικρῆς οἰκογένειας, τὴ δεύθυνε μὲ πολὺ ἀγάπη, μὲ τέχνη καὶ ἐξυπνάδα. Ὅλα πῆγαιναν καλά.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ πρωτὴ ἡ Ἀννούλα ἐξύπνησε λυπημένη καὶ μελαγχολικὴ. Τοῦ κάκου ἡ μικρὴ τῆς φίλη προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνει μὲ διάφορα ἀστεία νὰ χαμογελάσει καὶ ὁ Ντίκ τὴ διαβεβαίωσε πὺς ἡ αἰχμαλωσία τους θὰ ἐπαιρνε τέλος.

Τὸ κορίτσι κουνούσε τὸ κεφάλι τῆς δύσπιστα.

— Ζέρω πὺς θέλεις ἀπὸ καλωσύνη νὰ μοῦ δώσεις θάρρος, ἀλλὰ νά! Ἐξήμηνες πὺς εἶμαστε ἐδῶ καὶ κανένα καράβι δὲν πέρασε ἀκόμα. Πρέπει πιά νὰ τὸ χωνέψουμε, Ντίκ, εἶπε γεμάτῃ ἀπελπισία, εἶμαστε χαμένοι γιὰ πάντα!

Τὸ ἀμερικανόπουλο προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσει κουράγιο ν' ἀντίξει λίγο ἀκόμα στὴ μοναξιὰ τους, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐννοιωθε ἓνα βάρος στὴν καρδιά. Τὰ τρόφιμα ὅσο πῆγαινε καὶ τέλειωναν, οἱ ἀποθήκες ἀδειάζαν καὶ τὸ νερὸ λιγόστευε ἐπικίνδυνα. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἤξερε πρὸ πολλοῦ τὸ ἀγόρι ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα γιὰ νὰ μὴν τρομάξει τίς φίλες του. Ἡ Ἀννούλα ὅμως εἶχε καταλάβει τὴν ἀλήθεια κι' αὐτὸ ἦταν μιά ἀπὸ τίς αἰτίες ἐκεῖνες πὺς τὴν ἔκανε νὰ

μελαγχολεῖ καὶ νὰ ὑποφέρει κρυφά.

— Σὲ μιά, δυὸ ἐβδομάδες θ' ἀρχίσουμε νὰ τρῶμε τὰ φύκια, εἶπε ἡ μικρὴ Γαλλίδα στὸ Ντίκ, δὲν μᾶς ἔχει ἀπομείνει τίποτα πιά, οἱ κόττες μᾶς ψόφησαν, τὸ ἓνα τὸ γουρουνάκι τὸ φάγαμε καί...

— Καὶ μᾶς μένει τὸ ἄλλο καὶ πολλὲς κονσέρβες, συμπλήρωσε τὸ ἀγόρι.

— Γιὰ πόσον καιρὸ;

— Γιὰ τέσσερις, πέντε μῆνες.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως σίγουρα θὰ φανεῖ ἡ βοήθεια πὺς περιμένουμε, πρόσθεσε μὲ πεποίθηση.

Ἡ Λευκὴ, ἀμέριμνη κι' ἐντελῶς ἥσυχη σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, νανούριζε τὴν κούκλα τῆς στὸ κατὰστρωμα καὶ τραγουδοῦσε:

Ἦταν ἓνα καραβάκι μιά φορὰ πὺς εἶχε ναυαγήσει σ' ἄγρια μέρη...

— Ἀκούς τὸ τραγοῦδι πὺς λέει ἡ Λευκὴ; ρώτησε ἡ Ἀννούλα.

— Ναι, εἶναι ἓνα παλιὸ γαλλικὸ τραγοῦδάκι, πὺς τὸ τραγοῦδαίε ὄλος ὁ κόσμος. Τὸ ἀκουσα σὲ πολλὰ μέρη πὺς πήγα μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὸ τραγοῦδοῦσα κι' ἐγὼ πολὺ συχνὰ στὴν Ἀμερικὴ.

— Νομίζεις κανεῖς πὺς εἶναι γραμμένο γιὰ μᾶς, ἀκουσε τὴ συνέχεια πὺς λέει ἡ Λευκὴ:

Ρίξαν κληρο ποιδὸς θὰ φαγωθεῖ ἀπ' τοὺς πέντε πὺς ἦταν παρέα...

— ὦ, Ἀννούλα! ἔκανε ὁ Ντίκ. Σήμερα εἶσαι ὄλο ἀπαισιοδοξία!

— Δὲν εἶναι αὐτὸ πὺς λές φίλε μου, ἀλλὰ βλέπω τὴ σκληρὴ πραγματικότητα.

— Κι' ὅμως γελιέσαι, Ἀννούλα. Στὴν ἀνάγκη θὰ μπορούσαμε νὰ φαρέψουμε, τὰ φύκια κρύβουν νοστιμότητους μεζέδες πὺς εἶναι καὶ πολὺ θρεπτικοί. Ἐχω φτιάξει ἓνα πρῶφρημο ἀρμῶδι πὺς μπορεῖ νὰ σηκώσει καὶ τὸν Κόχραν ἀκόμα, πρόσθεσε χαμογελώντας.

Τὸ ξεκίνημα τοῦ ἀερόστατου ἦταν συγκινητικό.

Η Λευκή εξακολουθούσε να τραγουδεί :

Ήταν ή τύχη του Θωμα Μπρετόν, του μικρότερου να φαγωθεί απ' τους άλλους.]

— Ω, Ντίκ, άκου; Έκανε ή Αννούλα! τρομαγμένη. Θα ήταν τρομερό να ρίξουμε κληρο για τό ποιός θα φαγωθεί απ' τους τρεις μας.

Ο νεαρός Γκόρντον, συγκινημένος απ' δσα άκουε από τη φίλη του, έσχυψε και την άγκάλιασε τρυφερά. Κατόπι χαϊδεύοντάς την, της είπε :

— Πρέπει, να εύχαριστούμε τό Θεό που μας έχει στη ζωή ακόμα. Άν σωθήκαμε απ' τό βομβαρδισμό των Γερμανών, αν γλυτώσαμε από τη φουρτούνα, αν πιαστήκαμε αίχμάλωτοι σ' αυτά τά φύκια που μας προστατεύουν από τις θύελλες, αν νικήσαμε τόν τεράστιο Κόχραν, όλα, όλα αυτά τά όφείλουμε σέ κείνον που μας βλέπει από ψηλά με αγάπη και καλωσύνη.

Η Άννούλα, που την παρέσυρε ή πίστη του φίλου της, ένωσε τά χέρια της σά να προσευχόταν, ενώ τό πρόσωπό της έπαυσε μία γλυκειά και σιωπηλή γαλήνη.

— Ντίκ, έκανε έπειτα από λίγες στιγμές τό κορίτσι, νομίζω πως μία μεγάλη χαρά μας πλησιάζει. Είμαι βέβαιη πάλι πως όλα θα πάνε καλά. Μέσα στην ψυχή μου αισθάνομαι μίαν άπίστευτη εύτυχία! Ω, τί θαυμάσιο πράγμα να προσεύχεσαι κανείς!

Δέν πρόλαβε να τελειώσει τά λόγια της κι' είδανε τη Λευκή να τρέχει πρós αυτους με την κούκλα στά χέρια. Ήταν κατακόκκινη από μία μεγάλη συγκίνηση κι' ή ρωνή της έτρεμε καθώς προσπαθούσε να τους εξηγήσει :

— Βλέπω ένα μαύρο σημάδι εκεί κάτω, Ντίκ, Άννούλα, κοιτάξτε! Έχει κάτω... Βλέπω ένα μαύρο σημάδι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η
Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Όταν ο κυβερνήτης Τζαίμς Γκόρντον, έδωσε διαταγή να κατευθυνθεί τό «Φάδερλαντ» πρós τά φύκια, οι σκέψεις άρχισαν να τόν πλημμυρίζουν και πάλι. Έκείνο που ιδιαίτερα τόν άπασχολούσε ήταν τό πως θα κατέρθωνε να βρεί τό «Πράνσιγκ». Βέβαια, τό γράμμα του Ντίκ, του έδινε πολλές έλπίδες για την τύχη του, αλλά οι δυσκολίες που θ' αντιμετώπιζαν όλοένα και μεγάλωναν. Η θάλασσα των φυκιών άπλώνονταν σέ μία τόσο μεγάλη έκταση στών Άτλαντικό, που για να

τόν εξερευνήσουν από την μία ως την άλλη της άκρης, χρειαζόταν τό λιγώτερο τρεις έβδομάδες. Κι' όταν μάλιστα την εξερεύνηση αυτή ήταν άποχρεωμένος να την κάνει από πολλά μίλλια μακρύτερα, για να μην μπλεχτεί και τό πλοίο τους σ' αυτή τη σκοτεινή και άγρια βλάστηση του ωκεανού.

Ο Τζαίμς Γκόρντον, μόνος μέσα στη καμπίνα του, με τό διαδήτη στο χέρι, με τό κεφάλι σκυμμένο σ' ένα χάρτη, μελετούσε προσεκτικά την πορεία των ρευμάτων που σιβάζουν όλα τά φύκια που παρασέρνεται απ' τους άλλους ωκεανούς, όλα τά χόρτα και τά λείψανα απ' τις

Ο Ντίκ τό σήκωσε με δυσκολία.

μακρονές άκτές, που μαζεύονται σ' αυτό τό μέρος του Άτλαντικού, δημιουργώντας έτσι μία τεράστια κι' άδιάπέραστη ζώνη για τά καράβια.

— Η επιχείρηση είναι δύσκολη, είπε στών άξιωματικό Χάρρυ που μπήκε στην καμπίνα. Ίσως μάλιστα και να κινδυνέψουμε αν μας παρασύρει τό ρεύμα πρós τά εκεί.

Κυβερνήτα μου, άποκρίθηκε αυτός, έμεις τη ζωή μας την έτάξαμε για τους ανθρώπους που κινδυνεύουν στη θάλασσα. Βγαίνοντας περιπολία για τό χτυπήσουμε τόν έχθρό, είμαστε άποχρεωμένοι να κάνουμε τό καθήκον κι' από άλλη μεριά: Να κάνουμε δ,τι μπορούμε για τρία παιδιά που άσφαλώς θα βρίσκονται αιχμάλωτοι στά τρομερά αυτά φύκια. Τό πλήρωμα είναι στις διαταγές σας, κυβερνήτα μου κι' είναι πρόθυμοι να κινδυνέψουν τη ζωή τους προκειμένου να σώσουν τό γυιό

σας και τις δυστυχημένες συντρόφισές του, πρόσθεσε στο τέλος.

Ο καπετάνιος συγκινήθηκε από τά λόγια του όφισταμένου του. Έβαλε με καλωσύνη τό χέρι του στόν ώμο του άξιωματικού και τό είπε με καλωσύνη :

— Τό ξέρω, Χάρρυ, είπε, είστε όλοι καλοί και μ' αγαπάτε όπως σας αγαπώ. Πρέπει όμως να μην κινδυνέψει κανένας μας. Είναι ανάγκη να σκεφτούμε έναν τρόπο για να προσεγγίσουμε τό «Πράνσιγκ» δσο μπορούμε πιο κοντά χωρίς να αϊχμαλωτιστούμε από τά φύκια.

Τά φύκια! Η λέξη αυτή έγέμιζε τις καρδιές όλων μ' ένα σιωπηλό και μυστηριώδη φόβο. Οι περισσότεροι ναύτες του «Φάδερλαντ» δέν είχαν δει ούτε καν από μακρύτερα τό θλιβερό αυτό μέρος. Θαρραλέοι πάντα, αλλά με κάποια άγωνία περιέμεναν τη διαταγή που θα τους έλεγε να μπουν μέσα στά βάθη αυτά τά σκοτεινά. Τί τέρατα, τί παράξενα και άγνωστα φυτά κρυβόταν σ' αυτή την άπέραντη έρημιά του δύσβατου ωκεανού;

Η μέρα ήταν θαυμάσια, ο ούρανός καταγάλανος έμοιαζε σαν ένα φωτεινό πετράδι. Ο Τζαίμς Γκόρντον, στη γέφυρα του καραβιού συνμιλούσε με τους άξιωματικούς του.

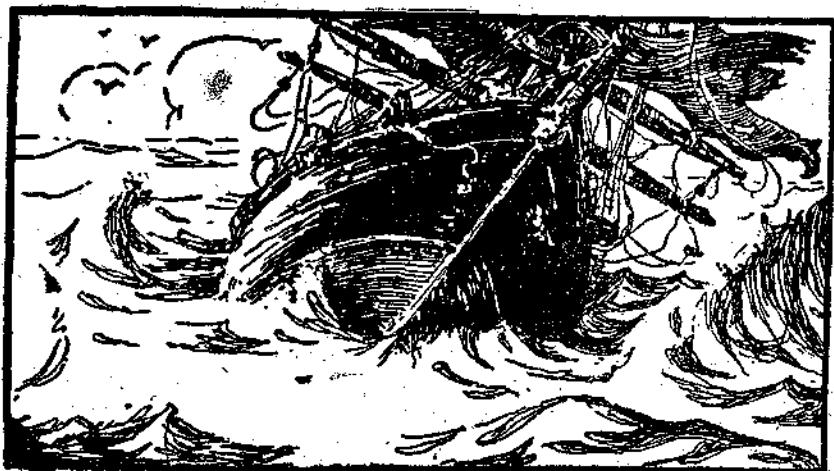
— Άν τό παιδί μου είναι ζωντανό, άσφαλώς θα έχει στείλει κι' άλλες ειδοποιήσεις, έλεγε. Ο Ντίκ, είναι ένα ψυχραιμο και δυνατό άγόρι που άντέχει στις δυσκολίες και στις περιπέτειες.

— Πολύ πιθανόν, άποκρίθηκε ένας από τη συντροφιά, αλλά μέσα από τό χαλί των φυκιών πως είναι δυνατόν να ξεφύγει ένα μήνυμα και να φτάσει στην άνοιχτή θάλασσα;

Και πάλι ο κυβερνήτης έμεινε σκεφτικός. Ξανάβλεπε μπροστά του τό χρυσό του παιδί να παλεύει ένάντια στην τρικυμία, ένάντια στά φύκια και σέ σωρό άλλα έμπόδια της θάλασσας. Με τη σκέψη προσηλωμένη εκεί κάτω, στό άγνωστο βιβλίο του Θεού, ζητούσε πάλι νοερά τη βοήθεια της Θείας Προνοίας.

— Θυμάμαι καλά, είπε σέ λίγο του Χάρρυ, όταν μας χτύπησαν οι Γερμανοί ο άνεμος έρχόταν απ' τό Βορριά. Έπομένως τό «Πράνσιγκ» παρασύρθηκε πρós τό νότο. Αυτό θα μας βοηθήσει να βρούμε τη σωστή πορεία που ακολουθήσει. Θα τραδηύσουμε λοιπόν κατευθειαν στό βόρειο σημείο των φυκιών και αν τό χαμένο καράβι υπάρχει ακόμα, θα τό βρούμε.

(Ακολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΙΔΙΑΝ ΚΙΛΔΕΡ - ΚΟΥΤΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ

Ένα άπλό χωριατόπουλο δέν περιμένει ποτέ να έχει μία ζωή γεμάτη περιπέτειες. Μπορεί να πηγαίνει σχολείο, να διαβάσει και να παίξει, να στήνει ξόβεργες για πουλιά, μα στό τέλος θα συνηθίσει τη ζωή του χωριού την ήσυχη, που είναι όμοια κάθε μέρα.

Όμως, στις άρχές του περασμένου αιώνα, οι χωριάτες του Κίρμπυ λέ-Στόκ, στό Έσοξ, κουνούσαν τά κεφάλια τους με τά φερόματα του νεαρού Γουλιέλμου Μάν. Λέγανε πως ήτανε τό πιό άνήσυχο και ταραχοποιό παιδί, που άνακάτωνε τό ήσυχο χωριό, πως θαχε κακό τέλος, και πως αν ως τώρα είχε γλυτώσει, ήταν γιατί είχε πιό πολλή τύχη από δση του άξιζε.

Όλη την ώρα σκαρώνοντας κάτι ξεσηκώνοντας και τά άλλα παιδιά του χωριού με τις τρέλλες του, έκανε στό τέλος τόν άρχοντα του χωριού να χάσει την ύπομονή του και να μουρμουρίζει: «αυτός ο κατεργάρης χρειάζεται να πάει να ζήσει κάπου άλλου και να κάνει ελεύθερα τις τρέλλες του, κι' όχι στό Κίρμπυ. Καλλίτερα να φύγει απ' εδώ».

Έτσι, άμα ο Γουλιέλμος γίνθηκε δεκατεσσάρων χρονών, χωρίς ν' αλλάξει καθόλου, ο άρχοντας Μπλανσάρ έστειλε και τόν φώναζε.

— Δέν πρέπει να μείνεις πιά εδώ, Γουλιέλμε, τό έλεγε με άυστηρό τόνο άφου τό άράδιασε με τη σειρά όλες τις τρέλλες πουχε κάνει στό χωριό. Σου χρειάζεται μία ζωή γεμάτη δράση, που να μη σ' άφίνει κενό για τά άνόητα φερόματά σου. Πρέπει να φύγεις από τό Κίρμπυ. Άλλου, κανένας δε θα σου συ-

χωρέσει αυτά που κάνεις, αν εξακολουθήσεις την ίδια τακτική. Είσαι δεκατεσσάρων χρονών και μου λένε πως κάθε μέρα γίνεσαι χειρότερος. Πως σου φαίνεται να ταξειδέψεις στη θάλασσα;

Ο Γουλιέλμος δέν περίμενε ν' άκούσει τέτοια πρόταση. Νόμιζε πως βλη τη ζωή του θα την περνούσε όπως τά δέκα του αδέρφια, στό χωριό. Η σκέψη πως θα ταξειδέψει τόν γέμιζε χαρά και είπε στόν άρχοντα Μπλανσάρ, πως αν πραγματικά δέν τόν θέλανε να μείνει στό χωριό, ήτανε έτοιμος να δοκιμάσει τη ζωή της θάλασσας.

Ο άρχοντας, θέλοντας να γλυτώσει τό ήσυχο χωριό από τόν άδιόρθωτο Γουλιέλμο, δέν έχασε καιρό στις ένεργείες του. Έπεισε τόν πλοίαρχο του «Φάλκον», Χίγξτον, να πάρει στό καράβι του τό μικρό χωριατόπουλο και να προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει τόν τολμηρό και ζωντανό του χαρακτήρα, σέ κάτι καλύτερο, αν μπορούσε.

Τό «Φάλκον» ήταν ένα καράβι με 24 άνδρες για πλήρωμα. Ταξίδευε στις άνοιχτές θάλασσες κι' έκανε εμπόριο λαδιού από φάλαινες που ψάρευε στόν ωκεανό.

Στό Γουλιέλμο, ή καινούργια ζωή φάνηκε σαν όνειρο, κι' ως είχε να δουλέψει σκληρά, τόσο που να μην έχει καιρό να σκεφτεί τά παλιά του καμώματα.

Δουλεύοντας είχε νοιώσει πως δσο πιο καλάς ήταν στη δουλειά του κι' δσο πιο φρόνιμος στά λόγια του, τόσο περισσότερο φίλια θα του δείχνανε οι γύρω του.

Πολλά χρόνια ταξίδευε ο Γου-

λιέλμος στη θάλασσα κι' ούτε μία φορά δε γύρισε στό Κίρμπυ να δει τους δικούς του και να μάθει αν του είχανε συχωρέσει τά παιδικά του φερόματα.

Πιστός στό καράβι και στη δουλειά του, ο Γουλιέλμος έφρασε κι' έγινε ένα παλλικάρι δυνατό ει-κοσι χρονών.

Λοιπόν, μίαν Άπριλιάτικη μέρα του 1836 τό «Φάλκον» που χρειαζότανε ξύλα και νερό, έβαλε πλήρη για τό νησί της «Αναλήψω» που είναι ένα από τά νησιά των Κοραλιών.

Τό καράβι ήτανε φορτωμένο καμιά έξακοσαριά βαρέλια λάδι και τό πλήρωμα ήτανε χαρούμενο γιατί θαβγαζε πολλά λεπτά από την πούληση.

Όταν άράξανε, ο Βασιλιάς του νησιού και όλοι οι ίθαγενείς τους φερθήκανε πολύ φιλικά. Τό καράβι πήρε δ,τι του χρειαζότανε, και όλα πήγαιναν καλά, ως την ώρα που τό καράβι περνούσε ανάμεσα από τους ύφαλους, για να βγει στην άνοιχτή θάλασσα. Τότε, ξαφνικά, ένας φοβερός άγέρας σηκώθηκε, και σέ μία στιγμή τό «Φάλκον» χτύπησε με δύναμη πάνω σ' έναν ύφαλο.

Τίποτα δέν μπόρεσε να σώσει τό καράβι. Γίγηκε θρόψαλα, κι' ο καπετάνιος κι' οι άνδρες του, κοιτάζανε μονάχα πως να σωθούν και να ξαναβγούνε στό νησί. Άργότερα μπόρεσαν να σώσουν τό μεγαλύτερο μέρος από τό φορτίο και οι ίθαγενείς τους βοήθησαν να τραδηύουν έξω τά ύπολείμματα του άτυχου καραβιού.

Τό μόνο που είχαν να κάνουν τώρα, ήταν να περιμένουνε μήπως περάσει κανένα πλοίο και έρθει να τους βοηθήσει. Ο Βασιλιάς του νησιού φάνηκε πρόθυμος να τους φιλοξενήσει κι' ο καπετάνιος του υποσχέθηκε πως θα τόν πλήρωνε για δ,τι τους έκανε.

Όλα πήγαιναν καλά, και θάταν έτσι ως τό τέλος αν τό φορτίο του «Φάλκον» ήταν διαφορετικό. Μα οι ίθαγενείς που ήτανε φιλοπόλεμοι και για μόνα δπλα είχανε κοντάρια και λόγγες, κοιτάζανε με άχόρταγα μάτια τά σιδερένια στεφάνια των βαρελιών με τό λάδι, σίγουροι πως αν είχανε αυτό τό υλικό, θα φτιάγανε σπαθιά και μαχαίρια, και θα γινότουσαν τό φόβητρο για τους γείτονές τους.

Ο πλοίαρχος Χίγξτον κατάλαβε τότε πως γινότανε σωστή λεηλασία στό φορτίο του καραβιού. Μα έβλεπε πως δ,τι και νακανε, κι' αν μόρα-

ζε ακόμα τὸ πλήρωμά του σὲ τρεῖς βάρδιες. Ἔτσι πού νὰ μὴ μένει καθόλου ἀφρούρητο τὸ φορτίο, πάλι δὲ θὰ κατώρθωνε νὰ τὸ σώσει ἔλο.

Φοβότανε νὰ μεταχειριστῆ βία. Ἐννοιωθε πὼς αὐτὸς καὶ τὸ πλήρωμά του, ἦτανε ἕνας ἀνίσχυρος ἀριθμὸς μπροστὰ στοὺς ἀμέτρητους ἰθαγενεῖς.

Στὸ τέλος ἡ κατάσταση κατάντη-

πάνω τους, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι φαίνονταν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ κοκοφοινικόδεντρα.

Ὁ πρῶτος πού σκοτώθηκε ἦταν ὁ πλοίαρχος. Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τὸν ἐξέπλωσε χάμω νεκρὸ. Ὑστερα ἤρθε ἡ σειρά τοῦ ὑποπλοίαρχου. Πέσανε πάνω του, καὶ οἱ ναῦτες πού τρέξαν νὰ τὸν βοηθήσουν, σκοτώθηκαν κι' αὐτοί.

Ἐνας ἰθαγενῆς χύμηξ ἀπάνω του (σελ. 265 στ. α).

σε ἀφόρητη. Οἱ ἰθαγενεῖς θέλοντας σῶνε καὶ καλὰ νὰ πάρουνε τὰ σιδερένια στεφάνια τῶν βαρελιῶν, καταστρέψανε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ καὶ μιὰ ποσότητα λάδι χύθηκε καὶ χαμαίσιτθηκε. Σὲ λίγο κάνανε μιὰ γενική ἐπίθεση γιὰ ν' ἀποχτήσουν αὐτὸ πού θέλανε.

Σὲ μιὰ στιγμή πού ὁ πλοίαρχος τοῦ «Φάλλκον» ἔδινε ὁδηγίες στοὺς ἀνθρώπους του, πὼς νὰ προστατέψουνε τὸ φορτίο πού κινδύνευε νὰ χαθεῖ, μιὰ ὁμάδα ἰθαγενεῖς χύμηξ

Ἦτανε μιὰ ἀνιση μάχη. Τὸ πλήρωμα σὲ μιὰ στιγμή κατὰλαβε πὼς εἶχε χαθεῖ κάθε ἐλπίδα. Μὰ ἔλοι θέλανε νὰ πεθάνουν πολεμώντας γενναία ἀν' αὐτὸ ἦταν τὸ γραφτὸ τους.

Ὁ μικρὸς καμαρωτὸς τοῦ «Φάλλκον», πρᾶγμα πολὺ παράξενο, σῶθηκε ἀπὸ μικρὴ ἰθαγενῆ πού εἶχε τρυφερῆ καρδιά. Τὸν τράβηξε γρήγορα γιὰ τὴν παραλία καὶ βάζοντας ἀδιάκοπα τὸν ἑαυτὸ της ἀνάμεσα στὸν μικρὸ καμαρωτὸ καὶ στοὺς ἰθα-

γενεῖς, μπόρεσε νὰ τὸν βάλει σὲ μιὰ βαρκοῦλα καὶ νὰ φύγουνε κι' οἱ δυὸ γιὰ ἕνα ἄλλο νησί.

Ὁ τιμονιέρης τοῦ καραβιοῦ, ἕνα μελαχρῶνιδ καλλιηκάρη θέλησε νὰ πωλήσει ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του. Ἄφου σκότωσε μὲ τὸ ντουφεκι του κάμποσους, ἔμα τελειώσαν οἱ σφαίρες του ἐξακολούθησε νὰ χτυπάει τοὺς ἰθαγενεῖς δεξιὰ-ἀριστερὰ μὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ ντουφεκιοῦ του.

Μὰ ἦταν ἀδόνητο νὰ τὰ βάλει μὲ τόσοὺς πολλοὺς. Σὲ λίγο κείτονταν κι' αὐτὸς τρυπημένος πέρα ὡς πέρα ἀπὸ τίς λόγχες τῶν ἰθαγενῶν.

Ἀκόμα καὶ τὰ ἄφουγα κορμιά δὲν ἔμειναν ἀπείραχτα. Οἱ ἄγριοι βγάλανε τὰ μάτια ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ πλοίαρχου καὶ κόβοντάς τον τὸ κεφάλι τὸ κάρφωσαν ψηλὰ σὰν τροπαιο, πάνω σὲ μιὰ λόγχη. Θαρρεῖς καὶ διψοῦσαν ἀπὸ αἷμα. Κανένας δὲν γλύτωσε ἀπ' ἄσους πέσανε στὰ ἄγρια χέρια τους. Ἐδῦτωχως πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμα ἐξέφυγαν πρὸς τὴ θάλασσα κι' ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ ὁ φίλος μας Γουλιέλμος Μάν. Γρήγορα-γρήγορα μπήκανε στὶς μικρὲς βάρκες καὶ τράβηξαν στ' ἀνοιχτὰ μακρὰ ἀπὸ τὴ φοδερὴ καὶ αἱματωβαμμένη ἐκείνη παραλία.

Βρήκαν καταφύγιο σ' ἕνα κοντινὸ νησάκι. Ἐκεῖ περᾶσανε σιγιγμὲς ἀγωνίας καὶ γεμάτες ἀθεβαιότητα.

Ἡ μόνη τους τροφή ἦταν τὰ φάρια πού φάρευαν καὶ οἱ καρποὶ ἀπὸ τὰ κοκοφοινικόδεντρα.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Γουλιέλμος Μάν καὶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του πήγανε σ' ἕνα ἄλλο νησί καὶ προσπάθησαν νὰ χτίσουν ἐκεῖ μιὰ καλύβα. Αὐτὸ ἦτανε μιὰ ἀτυχία γι' αὐτούς, γιὰτὶ στὸ μεταξὺ ἕνα πολεμικὸ καράβι φάνηκε κοντὰ στὸ νησί πούχαν μείνει οἱ ὑπόλοιποι σύντροφοι. Στὰ ἀπεγνωσμένα σημάματα τῶν ταλαιπωρημένων ἀνθρώπων, τὸ καράβι στάθηκε κι' ἤρθε καὶ τοὺς πήρε.

Ἦτανε ἔλοι κι' ἔλοι εἰκοσι ἄντρες ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ «Φάλλκον».

Ἀκούγοντας τὴν ἱστορία τους, ὁ πλοίαρχος ἔβαλε πλῆρη γιὰ τὸ νησί πού γίνηκε ἡ μάχη. Γύρεψε νὰ τοῦ παραδοθεῖ ὁ Βασιλιάς καὶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του, φοβερίζοντας πὼς θὰ βομβαρδίσει τὸ νησί πέρα γιὰ πέρα.

Οἱ ἰθαγενεῖς τρομοκρατημένοι ἀποκεφαλίσανε τὸ Βασιλιά καὶ τοὺς ἀρχηγούς τους καὶ στείλανε τὰ πτώματα στὸ καράβι. Σὲ λίγο τὰ βλεπες κρεμασμένα

στὸ κατάρτι τοῦ πολεμικοῦ καραβιοῦ. Ὁ Γουλιέλμος κι' οἱ τρεῖς σύντροφοί του δὲν εἶδαν τίποτα ἀπ' αὐτὰ. Πολὺ ἄργά, δταν τὸ καράβι φαίνονταν σὰ μαῦρο σημαδάκι στὸν ὀρίζοντα, ξεφώνισαν κι' οἱ τρεῖς μὲ μιὰ φωνή:

— Ἐνα καράβι !!

Ἡ τύχη εἶχε περάσει τόσο κοντὰ τους, κι' αὐτοὶ τὴ χάσανε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους!

Θὰ τοὺς ἐπιανε ἀπελπισία, ἀν δὲν ἦτανε ἀποφασισμένοι νὰ κάνουνε κουράγιο καὶ καρδιά ὡς τὸ τέλος.

— Ἄφου ἤρθε ἕνα καράβι, θάρθει κι' ἄλλο, εἶπε ὁ Γουλιέλμος προσπάθωντας νὰ φαίνεται χαρούμενος.

Ὅλοι κοίταζαν τὸ καράβι νὰ χάνεται πέρα μακρὰ, κι' ἡ φαντασία τους τοὺς ἔκανε νὰ βλέπουνε ἕνα ἄλλο πού θέρχεται σύντομα νὰ τοὺς σώσει.

Γυμνοί, μὲ μερικὰ φύλλα ἀπὸ φοινικόδεντρα δεμένα ὀλόγυρα στὴ μέση τους, ζούσαν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα, τρώγοντας ψάρια καὶ καρπούς ἀπὸ δέντρα, κάτω ἀπὸ τὴ διαρκῆ ἀπειλὴ τῶν ἰθαγενῶν πού ζούσαν ὀλόγυρά τους.

Ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ διατηρήσουνε τὸ κέφι καὶ τὸ κουράγιο τους, μὰ βάζανε τὰ δυνατὰ τους νὰ μὴν ἀπελπίζωνται βλέποντας νὰ περνάει ὁ καιρὸς.

Ἡ ἰδέα πὼς θὰ μένανε γιὰ πάντα στὸν ἄγριο καὶ ἀφιλόξενο αὐτὸ τόπο, καὶ πὼς θὰ χάνανε γιὰ ἔλη τους τὴ ζωὴ τὴν ἐπαρῆ μὲ τὴν πολιτισμένο κόσμο, ἔκανε τὸ Γουλιέλμο νὰ τρέχει ἢ σκέψη του στὸ ἥσυχο χωριουδάκι του, τὸ Κίρμπυ.

Δὲ μπορούσε οὐτε ὁ ἴδιος νὰ πιστέψει πὼς βρισκότανε ἀνάμεσα σὲ ἄγριους δολοφόνους αὐτὸς πού στὰ μικρὰ του χρόνια ἦταν ἕνα ξενισταστο παιδί, ἔλο ζωὴ καὶ διαβολιά, ἀνάμεσα στ' ἀδέρφια του καὶ στ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ.

Λοιπὸν, μιὰ μέρα ὁ Γουλιέλμος κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ὁ Ρόντνεϋ, ἔτυχε νὰ περπατᾶνε λίγο πὶδ πέρα ἀπὸ τὴν καλύβα τους.

Ἐαφνικὰ ὁ Ρόντνεϋ πού ἐρχόταν λίγο πὶδ πίσω φώναζε τρομαγμένα:

— Φυλάξου, Γουλιέλμ!

Ὁ Γουλιέλμος γύρισε ἀπότομα. Ἐνας ἰθαγενῆς χύμηξ ἀπάνω του μὲ σηκωμένο τὸ μαχαίρι.

Ἡ κοφτερὴ λάμα πού θὰ τοῦ ἔκοβε τὸ λαιμὸ, τοῦσχιζε τὸ μάγουλο, τὸ σαγῶνι καὶ τὸ λαρυγγί.

Ζαλισμένος ἀπὸ τὸ φοβερὸ χτύπημα, εἶδε ἕναν ἄλλο ἄγριο νὰ σηκώνει ἀπειλητικὰ τὸ μαχαίρι.

Ὁ Γουλιέλμος σηκώνοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ προφυλαχτεῖ ἀπὸ τὸ

δεύτερο χτύπημα, ἐννοίωσε νὰ τοῦ κόβουνται ἔλα τὰ δάχτυλα, καὶ τὰ ἄλλα νὰ κρέμονται λαβωμένα καὶ ματωμένα.

Ἄσπολος καὶ τυγλωμένος ἀπὸ τὸ αἶμα ποῦτρεχε στὸ πρόσωπό του, καθὼς εἶδε καὶ τὸν τρίτο ἰθαγενῆ νὰ ξεπιτιέται μπροστὰ του ἀπειλητικὸς, μ' ἕνα κοντάρι στὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ δώσει τὸ τελειωτικὸ χτύπημα ὁ Γουλιέλμος ἔβγαλε μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος στὸ χῶμα, ἐνῶ πλάι του κείτονταν τὸ πτώμα τοῦ δυστυχισμένου Ρόντνεϋ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐκόμενο)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ὁ Δὸν Κιχώτης

Ἀγαπητοί μου,

Ο Δὸν Κιχώτης! Νὰ ἐν' ἀπὸ τὰ λίγα ἔργα — τὰ ἑκατὸ, τὸ πολὺ διακόσια — πού εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ξέρει κάθε μορφωμένος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πρωτοφάνηκε, περᾶσαν τρεῖς σχεδὸν αἰῶνες. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο καινούργιο, σὰν νὰ βγήκε χθές. Ἔτσι συμβαίνει μόνο μὲ τὰ μεγάλα ἔργα, τὰριστοουργήματα. Μένουν μνημεῖα ἀθάνατα, αἰώνια, πάντα νέα ἢ, ὅπως τὸ λένε στὴ φιλολογικῆ γλῶσσα, κ λ α σ ι κ ἄ. Κλασικὸς κι' ὁ Δὸν Κιχώτης τοῦ Θερβαντές. Καὶ ὅμως ὁ Ἰσπανὸς συγγραφέας τὸν ἔγραψε μόνο καὶ μόνο... γιὰ νὰ σατυρίσει, νὰ γελοιοποιήσει τὰ ἱπποτικά μυθιστορήματα πού ἔγραφαν καὶ ἐδιάβαζαν μὲ πάθος στὸν καιρὸ του. Μιὰ σάτυρα εἶχε σκοπὸ νὰ κάμει, μιὰ πολεμικῆ. Κι' ἔκαμε ἐν ἀθάνατο ἀριστοῦργημα, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τοῦ κόσμου. Καὶ ξέρετε γιατί; Ἀπλοῦστατα γιὰτὶ ἦταν μεγαλοφυής! Καὶ οἱ μεγαλοφυεῖς συνήθως δὲ λένε «σταθῆτε καὶ θὰ γράψω τώρα ἐν ἀριστοῦργημα». Γράφουν μὲ πολὺ μικρότερες ἀξιώσεις καὶ, συχνὰ, μὲ ἄλλο, πολὺ μικρότερο σκοπὸ. Καὶ τὸ ἀριστοῦργημα βγαίνει μονάχο του.

Ὁ Θερβαντές ἦταν λοιπὸν μεγαλοφυής. Καὶ γιὰ νὰ σατυρίσει τὰ γελοῖα μυθιστορήματα τῆς ἐποχῆς του φαντάσθηκε ἕναν ἄνθρωπο, τὸ Δὸν Κιχώτη, πού τὰ διάβάζει καὶ τρελλαίνεται. Θέλει νὰ γίνει κι' αὐτὸς ἱππότης, ἥρωας, ν' ἀναστήσει τὴν εἰπποσύνην, ν' ἀκουσθεῖ σ' ἔλο τὸν κόσμο. Ὀπλίζεται λοιπὸν στὰ καλὰ καθούμενα, καθαικεῖται ἕνα φοφάλογο πού εἶχε καὶ βγαίνει ἔξω,

ζητώντας περιπέτειες, ἀγῶνες, μάχες, νίκες, δόξες. Στὴν τρέλλα του, τὰ βάζει πότε μὲ ἀνεμοῦλους, πού τοὺς παίρνει γιὰ γίγαντες, πότε μὲ κοπάδια ἀρνιῶν, πού τὰ παίρνει γιὰ στρατεύματα. Κι' δταν τὰ βάζει καὶ μὲ ἀνθρώπους, τρέβει ἔξολο τῆς χρονίας του. Στὸ τέλος, ὅστερ' ἀπὸ μύρια παθήματα, γιαιτρεύεται ἀπὸ τὴν τρέλλα του. Κι' ὁ τρελλὸς αὐτὸς πεθαίνει ἡσυχά, φρόνιμος καὶ μετανοιωμένος.

Μιὰ τέτοια σατυρικῆ ἔμπνευση — θὰ πῆτε — καθ' ἕνασ θὰ μπορούσε νὰ φαντασθεῖ ἕναν ἄνθρωπο, τρελλαίνόμενο ἀπὸ τὸ διάβασμα μυθιστορημάτων. Μὰ ἡ διαφορά εἶναι πὼς ὁ Θερβαντές ἔπλασε ἕναν ἄνθρωπο τόσο ζωντανὸ, τόσο ἀληθινὸ, τόσο θαυμάσια ψυχολογημένο, ὅσο πλάθουν τοὺς ἥρωες τους μόνο οἱ μεγαλοφυεῖς μυθιστοριογράφοι. Κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ πού ἔχει μὲσξ του αὐτὸς ὁ Δὸν Κιχώτης καταντὰ ζωντανότερος κι' ἀπὸ τοὺς ζωντανούς καὶ φαίνεται ὅχι πιά ἕνας ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἕνα σύμβολο. Ὁ Δὸν Κιχώτης εἶναι κάθε ἄνθρωπος, εἶναι ὁ ἄνθρωπος γενικά, πού φρόνιμος κατὰ τὰλλα, ἔχει πάντα καὶ μιὰ τρέλλα, μιὰ λόξα καὶ κυνηγᾷ ἕνα ὄνειρο ἀπραγματοποίητο, καὶ τρέχει πίσω ἀπὸ μιὰ χίμαιρα. Ἔτσι συμβαίνει κι' αὐτὸ τὸ παράξενο: ἐνῶ ὁ Δὸν Κιχώτης εἶναι ἕνας ἥρωας κωμικὸς, πού μᾶς κάνει νὰ γελοῦμε, εἶναι συγχρόνως καὶ τραγικὸς, πού τραγικὸς μάλιστα, γιὰτὶ στὰ κωμικά του παθήματα, στίς ἀπογοητεύσεις του βλέπουμε τὰ δικὰ μας παθήματα καὶ τίς δικές μας ἀπογοητεύσεις τίς τόσο θλιβερές, πού δοκιμάζουμε συχνὰ στὴ ζωὴ, ἀπὸ ἕνα ὄνειρο πού δὲν πραγματοποιεῖται, ἀπὸ μιὰ χίμαιρα πού δὲν φαίνεται...

Στὸ ἀθάνατο μνημεῖο τοῦ Θερβαντές ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος ἥρωας: ὁ Σάντσοσ Πάνθας, — ἕνας κουτοπόνηρος χωριάτης, ὁ ἱπποκόμος τοῦ Δὸν Κιχώτη, σύντροφός του σ' ὅλες τίς περιπέτειες. Αὐτὸς εἶναι ὁ φρόνιμος, ὁ πρακτικὸς, ὁ νηφάλιος, πού βλέπει πάντα τὸν κόσμο ὅπως εἶναι. Καὶ κάνει μιὰ μεγάλη ἀντίθεση μὲ τὸ Δὸν Κιχώτη, ἄφου ὁ ἕνας εἶναι ἡ τρέλλα κι' ὁ ἄλλος ἡ φρόνηση. Γι' αὐτὸ οἱ κριτικοὶ λένε πὼς ὁ ἕνας συμπληρώνει τὸν ἄλλο, πὼς, οἱ δυὸ μαζί κάνουν τὸν ἄνθρωπο καὶ πὼς κάθε ἄνθρωπος στὸν κόσμο εἶναι τὸ κράμα αὐτῶν τῶν δύο τύπων: λίγο Δὸν Κιχώτης καὶ λίγο Σάντσοσ Πάνθας.

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

— Είναι φυλαχτά, για τὸ κακὸ μάτι, ἐξήγησε ὁ ὀδηγὸς τους.

Τὸ παλάτι δὴμος τοὺς ἀποζημίωσε γιὰ ἔλα ὅσα εἶχαν δεῖ πρὶν. Ἦταν πολυτελέστατο, χωρὶς νὰ φτάνει τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ παλατιοῦ τῆς Βασίλισσας τῆς Βαβυλώνας. Πέρασαν ἀπὸ μιά πελώρια πύλη. Οἱ πόρτες ἦταν ἀπὸ κέδρο, μὲ μπρούτζινες στρόφιγγες, καὶ γαρνιρισμένες μὲ μπρούτζινα καρφιά. Ὁ κήπος γεμάτος δένδρα ἀνθισμένα, λίμνες μὲ φάρακια, καὶ μὲ γαλαζίους λωτούς. Κάτασπροι κύκνοι κολυμπούσανε μέσα στὸ νερὸ. Πέρασαν ἀπὸ πλακοστρωμένες καὶ μαρμάρινες ἀλλῆς, ὡς ποὺ φτάσανε στὴν πόρτα μίας πελώριας αἰθουσας.

— Εἶμαστε τυχεροί, εἶπε στὰ παιδιά ὁ ἱερέας, ὁ Φαραὼ βρισκεται στὴν αἶθουσα τῶν ἀκροάσεων. Νὰ τοῦ δείξετε ὑποταγή, καὶ θαυμασμό. Νὰ κάνετε ἔτι θὰ κάνω κι' ἐγὼ, καὶ προπάντων νὰ μὴ μιλήσετε πρὶν σὰς μιλήσει ὁ Φαραὼ.

Ὁ Βασιλεὺς καθόταν σ' ἓναν ψηλὸ θρόνο. Γύρω-γύρω στοὺς τοίχους τῆς αἰθουσας, ἦταν ἓνας μακρὸς πάγκος, κι' ἀπάνω σ' αὐτὸν κάθονταν ἀναπαυτικὰ σὲ βελούδινα χρυσοκέντητα μαξιλάρια, οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ Φαραὼ.

Ὁ ἱερέας ἀνέβασε τὰ παιδιά ὡς τὰ πόδια τοῦ θρόνου.

Ἐκεῖ ἔπεσε μπρούμινα χάμω μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα, καὶ τὸ πρόσωπο ἀκουμπηστὸ στὸ μάρμαρο.

Τὸ ἴδιο κάνανε καὶ τὰ παιδιά.

— Σηκωθῆτε! Σηκωθῆτε! τοὺς εἶπε ὁ Φαραὼ. Καὶ σὺ, Ρέκ-Μαρά, ἱερέα τοῦ Ἄμεν-Ρά, πές μου ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ξένοι, ποὺ τόλμησαν νὰ τοὺς φέρει μπροστὰ μάς;

— Ὁ! Μεγάλε Βασιλιά, Γυιὲ τοῦ Ἥλιου, καὶ Ἀφέντη τοῦ Βορριά καὶ τοῦ Νότου. Ἐσὺ ποὺ γνωρίζεις τίς σκέψεις τῶν θεῶν καὶ τῶν θνητῶν, θὰ μάντεψες πὼς τὰ παιδιά αὐτὰ ἔρχονται ἀπὸ μακρινὴ χώρα γιὰ νὰ φέρουνε δῶρα, σ' Ἐσένα ποὺ ἔχεις τὴ σοφία τῶν θεῶν στὴν καρδιά σου καὶ τὰ ρήματά

τους στὰ χεῖλη σου. Ξέρουν νὰ κάνουν καὶ μαγείες ἀνώτερες ἀπὸ τίς δικές μας.

— Νὰ δῶ πρώτα τὰ δῶρα, εἶπε ὁ Φαραὼ.

Τὰ παιδιά σαστισμένα ποὺ δλονῶν ἢ προσοχὴ εἶχε πέσει πάνω τους, βγάλανε ἀπὸ τίς τσέπες τους τὰ δῶρα ποὺ εἶχανε φέρει μαζί τους.

Ὁ Φαραὼ τὰ κοίταζε μὲ μεγάλη προσοχὴ. Ὑστερα διέταξε:

Σήκωσε τὸ χεῖρ του κ' ἔδειξε τὸν τοῖχο τῆς φυλακῆς. (Σελ. 219 στ. γ')

— Βάλτε τα στὸ θησαυροφυλάκιό μου. Μικρὰ δῶρα, μὰ ὄχι χωρὶς ἀξία. Καὶ τώρα δείξτε μου τίς μαγείες ποὺ ξέρετε.

— Ὁ! Βασιλιά! Τὰ παιδιά αὐτὰ μποροῦν νὰ βγάλουνε φωτιά ἀπὸ τὸ ξύλο, εἶπε ταπεινὰ ὁ ἱερέας.

— Θέλω νὰ δῶ αὐτὸ τὸ θαῦμα, εἶπε ὁ Φαραὼ.

Ὁ Κύριλλος ἀνάψε ἓνα σπέρτο.

— Ξανακάνε το, εἶπε ὁ Φαραὼ μαγεμένος.

— Ἐνα κορίτσι μὲ θάρρος! εἶπε ὁ Βασιλεὺς. Δόστε λοιπὸν σ' αὐτοὺς ποὺ φωνάζουν ἔτι ζητᾶνε. Δόστε τους τροφίμα καὶ ρούχα, καὶ αὐξήστε τους καὶ τὸ μεροκάματο. Δόστε τους καὶ λίγες ὥρες ἀνάπαυση τὴν ἡμέρα.

Ἐνας αὐλικὸς ἔτρεφε νὰ ἐκτελέσει τίς διαταγές τοῦ Φαραὼ.

— Θὰ γίνεις τὸ εἰδωλό τοῦ κόσμου δλου, εἶπε περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ρέκ-Μαρά, ὁ αὐλικός. Ὁ Ναὸς τοῦ Ἄμεν-Ρά θὰ γεμίσει ἀπὸ δῶρα καὶ θυσίες, πρόσθετος μὲ ζήλεια.

Ὁ Κύριλλος τώρα ἀνάψε κι' ἄλλο σπέρτο. Ὑστερα κι' ἄλλο, κι' ἄλλο.

Οἱ αὐλικοὶ τὸν τριγύρισαν μὲ θαυμασμὸ καὶ ἐκπλήξη. Κι' ὅταν ὁ Κύριλλος ἔβγαλε τὸ κεφί ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἀνάψε μὲ τὸ σπέρτο, τότε ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Φαραὼ δὲν εἶχε ὄρια.

— Ὁ! Μεγάλε Βασιλιά, ποὺ σὲ προσκυνοῦν τ' ἀστρα καὶ τὸ φεγγάρι, εἶπε ὁ Ρέκ-Μαρά, εἶμαι συγχωρημένος ἔμπρός σου, ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ περιφρονημένος.

— Ναί, σὲ συγχωρῶ γιὰ πάντα, πῆγαινε στὸ Ναὸ σου, εἶπε ὁ Φαραὼ.

Ὁ Ρέκ-Μαρά ξανάπεσε στὰ πόδια τοῦ Φαραὼ, κι' ὕστερα φιλώντας τὴν ἄκρη τῆς βασιλικῆς του χλαμύδας, βγήκε ἡρεμὸς καὶ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν αἶθουσα.

— Τί σαλεύει ἐκεῖ μέσα; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Φαραὼ, κι' ἔδειξε τὸ καλάθκι τοῦ Ψάμμεντ. Δείξτε τὸ μου!

Δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν ἄλλοιῶς παρὰ νὰ δείξουνε τὸν Ψάμμεντ.

— Πάρτε τον, εἶπε ὁ Φαραὼ στοὺς αὐλικούς του, εἶναι μιά πολὺ παράξενη μαϊμού. Θὰ κάνει πολὺ φιγούρα μέσα στὴ συλλογὴ μου τῶν ἀγριῶν ζώων.

Ἐκείνοι ἔρραξαν τὸν Ψάμμεντ μὲ τὸ καλάθκι.

— Ὁ! σὰς παρακαλῶ, προσέξτε τον, τοὺς εἶπε ἡ Ἀνθέα. Προπάντων μὴν τὸν βρέξετε! Μὴν τὸν βγάλετε ἀπὸ τὸ καλάθκι του.

— Εἶναι ἓνα ζῷο χωρὶς ἀξία, τοὺς εἶπε ὁ Νόμπερτ ἐλπίζοντας πὼς θὰ τοὺς πείσει νὰ τὸν ἀφίσουνε.

— Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ μάς τὸν πάρετε, εἶπε ἡ Τζέννη ἀσυλλό-

γιστα. Εἶναι ντροπὴ, νὰ κάνετε μιά τέτοια πράξη, σωστὴ κλεψιά...

Ἐγινε μιά φοβερὴ σιωπὴ. Ὑστερα μίλησε ὁ Φαραὼ.

— Πάρτε τὴ μαϊμού ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ξένους, εἶπε, καὶ φυλακίστε τους. Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δείπνο, θὰ τοὺς βάλω νὰ κάνουν κι' ἄλλες μαγείες, φυλάξτε τους καλά, μὰ μὴν τοὺς βασανίσετε ἀκόμα.

— Ἀχ! ἀκούσατε τί εἶπε; ψιθύρισε ἡ Τζέννη φοβισμένη στοὺς ἄλλους, ἐνῶ τοὺς ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν αἶθουσα.

— Σώπα! κούτη! τῆς εἶπε ὁ Κύριλλος. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

— Νόμιζα πὼς θὰ περνοῦσαμε ὥρατα, καὶ τώρα βλέπω πὼς θὰ εἶναι χειρότερα ἀπὸ παντοῦ. Ξανάπε ἡ Τζέννη μὲ παράπονο.

Τὴν κλειδῶσανε σ' ἓνα ὥρατο δωμάτιο, ποὺ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ φυλακὴ.

Ἡ Τζέννη ἀναστήναζε μὲ ἀνακούφιση.

— Δὲν πᾶμε σπῆτι μας; εἶπε στοὺς ἄλλους.

— Χωρὶς τὸν Ψάμμεντ; Ποτέ! εἶπε ἡ Ἀνθέα μὲ ὕψος σοβαρό.

— Σταθῆτε μιά στιγμή, ἔχω μιά ὥρατα ἰδέα, εἶπε ὁ Κύριλλος.

Σκέφθηκε λίγο, ὕστερα ἄρχισε νὰ σφυρίζει ἐνοχλητικά.

Ὁ φρουρὸς ἀνοίξε τὴν πόρτα.

— Σώπασε, τοῦ εἶπε αὐστηρά, γιὰ τί ἀλλοιῶς...

— Ἄκουσε δῶ, τὸν διέκοψε ὁ Κύριλλος. Δὲν βαρέθηκες νὰ κάθεσαι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα; Δὲν θέλεις νὰ δεῖς λίγες μαγείες; Δὲν εἶμαστε φαντασμένοι καὶ εὐχαρίστως θὰ κάνουμε μερικὲς γιὰ νὰ τίς δεῖς. Ἐλα μέσα καὶ κλείσε τὴν πόρτα.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἔρχομαι, εἶπε ἑκείνος.

— Τότε ἀκουσέ. Πῆγαινε νὰ μάς φέρεις τὴ μαϊμού ποὺ μάς πῆρατε πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ θὰ δεῖς ποὺ θὰ σοῦ κάνουμε θαῦματα!

— Πὼς θὰ ξέρω πὼς δὲ θὰ μὲ γελᾶστε; τοὺς εἶπε δόσπιστα ὁ φρουρὸς. Μπορεῖ νὰ θέλετε νὰ σὰς τὴ φέρω γιὰ νὰ τὴν βάλετε νὰ μὲ δαγκώσει. Καὶ ποῦ ξέρω ἂν δὲν θὰ ναι τὰ δόντια τῆς δηλητηριασμένα.

— Καλὰ, τότε κοίτα δῶ, τοῦ εἶπε ὁ Ρόμπερτ. Βλέπεις πὼς δὲν κρατάμε τίποτα στὰ χέρια μας. Κλείσε τὴν πόρτα κι' ἀνοίξέ τὴν σὲ πέντε λεπτά. Θὰ δεῖς πὼς θὰ σοῦ δώσουνε μιά μαγικὴ γλάστρα μὲ λουλούδια.

— Ἄν τὸ κάνετε αὐτὸ, θὰ πεῖ πὼς μπορεῖτε νὰ κάνετε καὶ πολλὰ ἄλλα, εἶπε ὁ φρουρὸς καὶ βγήκε ἔξω κλειδώνοντας τὴν πόρτα.

Τότε πραγματικά τὰ παιδιά σή-

πιδ ἀπλῆ εἶναι ἡ συναλλαγὴ μὲ λεφτά, παρὰ μὲ διάφορα εἶδη ὀπλων κάνανε τότε στὴν Αἴγυπτο, ἀργότερα ὁ φρουρὸς ἔδωσε τὰ σελίνια ὡς ἓναν ἀξιωματικό, ἑκείνος σ' ἓναν ἀνώτερο, ὡσποῦ τὰ λεφτὰ φτάσανε στὰ χέρια τοῦ Φαραὼ.

Ἐκείνος τὰ πῆρε καὶ ἄρχισε νὰ τὰ κυκλοφορεῖ. Ἦταν τὰ πρώτα νομίσματα ποὺ φάνηκαν στὴν Αἴγυπτο. Μπορεῖ, ἔσεῖς, νὰ ἔχετε ἀμφιβολίες γι' αὐτὸ, μὰ ἀφοῦ πιστέφατε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Καρφί δὲν τοῦ καίγεται γιὰ τὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς του! (Φωτογρ. Διαπλάσεως)

δλη τὴν ἄλλη ἱστορία τῶν παιδιῶν, δὲν βλέπω γιὰτί νὰ μὴν πιστέψετε κι' αὐτὸ ποὺ σὰς λέω γιὰ τὰ σελίνια.

— Τί λέτε νὰ γίνηκε μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἐργατῶν; εἶπε ἡ Ἀνθέα στοὺς ἄλλους, ὅταν μείνανε μόνοι κι' ὁ φρουρὸς πῆγε νὰ τοὺς φέρει τὸν Ψάμμεντ. Δὲν πιστεύω ὁ Φαραὼ νὰ μετανοιώσει καὶ νὰ μὴν τοὺς βοηθήσει, ἐπειδὴ θύμωσε μαζί μας;

— Μπᾶ! Ἀφοῦ πιστεύει τίς μαγείες, θὰ μάς φοβάται καὶ λίγο, εἶπε ὁ Κύριλλος. Κι' ἔτσι θὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του.

— Ξέρετε, εἶπε ὁ Ρόμπερτ, πὼς ἤρθαμε καὶ φεύγουμε χωρὶς νὰ φροντίσουμε καθόλου γιὰ τὸ μισὸ φυλαχτό;

— Κρίμα ποὺ δὲν ξέρουμε μιά πιὸ δυνατὴ μαγεία! Τότε θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ βροῦμε ἀμέσως, εἶπε ἡ Τζέννη.

Πέρασε μιά ὥρα ἄγωνίας. Ὁ φρουρὸς ἄργούσε νὰ γυρίσει.

Τὰ παιδιά προσπαθοῦσαν νὰ διασκεδάσουν βλέποντας τίς εἰκόνες ποὺ κρέμονταν στοὺς τοίχους. Ἀρπιστὲς ποὺ παίζαν ἄρπες καὶ χορευτρίες ποὺ χόρευαν σὲ μιά γιορτὴ. Ἐξετάζανε μὲ προσοχὴ τὰ ἐπιπλα καὶ τίς καρέκλες ποὺ κάθονταν. Ὅλα ἦταν ξύλινα βαμμένα ἄσπρα μὲ χρωματιστὲς γραμμές.

Ὁμως ἡ ὥρα περνοῦσε. Τὰ παιδιά συλλογιζόνταν τὰ λόγια τοῦ Φαραὼ: Μὴν τοὺς βασανίσετε ἀκόμα.

— Ἄν δοῦμε τὰ σκουῖρα, νὰ γυρίσουμε σπῆτι χωρὶς τὸν Ψάμμεντ, εἶπε ὁ Κύριλλος. Νομίζω πὼς μπορεῖ νὰ προσέξει τὸν ἑαυτό του καὶ μόνος του. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὸν σκοτώσουν, ἀμὰ δοῦνε πὼς μπο-

— Ὁὐρ-Χέκαου-Σέτοσχη!

Βρεθήκανε στὴ Φιτορὸὺ-Στρήτ καὶ ξαναγύρισαν περνώντας ἀπὸ τὸ φυλαχτό, μὲ μιά γλάστρα γεράνια κόκκινα ἀνθισμένα. Τὴν πῆραν ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σκάλας τους.

— Μπᾶ! θαύμασε ὁ φρουρὸς. Εἰσάξτε πραγματικὸ μᾶγοι.

— Μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ δυσκολώτερα πράγματα, εἶπε ἡ Ἀνθέα μὲ ὕψος πειστικό, ἂν ἔχουμε τὴ μαϊμού μας. Πᾶρε δῶ δυὸ σελίνια καὶ πῆγαινε νὰ μάς τὴ φέρεις. Ὁ φρουρὸς κοίταζε τὰ σελίνια.

— Τί εἶναι αὐτά; ρώτησε. Ὁ Ροβέρτος τοῦ ἐξήγησε πόσο

ρεί να μιλάει και να τους κάνει και δ,τι του ζητήσουνε.

— Θα του χτίσουμε και... Ναδ! να τ' ορίσετε, εἶπε ἡ Ἀνθία.

Τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας πού ἀνοίξε τοὺς φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἦταν ὁ πιὸ χαροῦμενος κρότος πού εἶχαν ἀκούσει ποτέ.

— Φαντασθίτε νὰ μὴν ἔφερε τὸν Ψάμμεντ, εἶπε ἡ Τζέννη.

Μὰ, αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία διασκεδάστηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ψάμμεντ. Γιατὶ ἀκόμα δὲν εἶχε ἀνοίξει ἡ πόρτα καλὰ-καλὰ πού ὁ Ψάμμεντ πῆδηξε χαροῦμενα ἀπὸ τὸ καλαθάκι τοῦ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀνθίας.

— Τώρα, ἀρχίζουμε τίς μαγείες. Ζήτησε δ,τι θέλεις, εἶπε ὁ Κύριλλος στὸ φρουρό.

— Κάντε δ,τι σὰς ἀρέσει, εἶπε ἐκεῖνος. Ἀφοῦ μπορεῖτε νὰ φτιάχνετε μιὰ μαγικὴ γλάστρα μὲ περίεργα λουλουδιὰ, τότε θὰ μπορεῖτε κι' ἄλλα πιὸ σπουδαῖα. Ἐγὼ, γιὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, θάθελα νὰ εἶχα λίγα διαμάντια καὶ χρυσοκρυστὰ ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιό τοῦ Φαραὼ.

Μόλις εἶπε τὴ λέξη θάθελα, τὰ παιδιὰ ἦταν σίγουρα πὼς ὁ Ψάμμεντ δὲν ἔκπληρωνε τὴν ἐπιθυμία τοῦ φρουροῦ.

Τὸ πάτωμα γέμισε ἀπὸ χρυσάφια καὶ πολυτίμητα πετράδια.

— Τίποτα ἄλλο; ρώφησε ὁ Κύριλλος. Θέλεις νὰ γίνουμε... ἀφαντοί;

— Ναι! ἂν θέλετε, εἶπε ὁ φρουρός. Μὰ νὰ μὴν βγήτε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἀκούμπησε ἀπάνω τῆς τὴν πλατεῖα τοῦ πλάτη.

Ἡ Τζέννη σήκωσε τὸ φυλαχτὸ καὶ εἶπε τὴ μαγικὴ λέξη.

— Οὐρ-Χέκαου-Σέτσεχ!

Ὁ φρουρός, ἀκούγοντας τὴ λέξη καὶ βλέποντας τὸ φυλαχτὸ πού κρατοῦσε ἡ Τζέννη, νὰ μεγαλώνει, νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ γίναται μιὰ μεγάλα ἀψίδα φοβήθηκε τόσο πού ἔπεσε μπρούμυτα στὸ πάτωμα μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο μέσα στὰ διαμαντικά, βγάζοντας μιὰ φωνὴ τρόμου.

Τὰ παιδιὰ πέρασαν ἀπὸ τὸ φυλαχτὸ μὲ τὴ συνθηθειμένη τους εὐκολία. Ὅμως ἡ Τζέννη ατάθησε στὴ μέση τῆς ἀψίδας καὶ κοίταζε πίσω.

Οἱ ἄλλοι, πού πάτουσανε κι' ἄλλασ στὸ χαλί τῆς τραπεζαρίας τους, στὴ Φιτωρόυ-Στήτ, κοίταζαν πίσω καὶ εἶδαν τὴ Τζέννη νὰ στέκεται ἀκόμα στὴ μέση τῆς ἀψίδας.

— Κάποιος θὰ τὴν κρατᾶει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, εἶπε μὲ ἀνησυχία ὁ Κύριλλος. Πρέπει νὰ πάμε πίσω

νὰ δοῦμε τί τρέχει.

— Ἀς τὴν τραβήξουμε δυνατὰ ἀπὸ τὰ χέρια, εἶπαν οἱ ἄλλοι.

Τὴν τραβήξαν, καὶ πραγματικὰ πέρασε καὶ κείνη.

Τότε, ὅπως πάντα, ἡ ἀψίδα μίκραινε, μίκραινε καὶ τὸ φυλαχτὸ βρέθηκε κρεμασμένο γύρω στὸ λαιμὸ τῆς Τζέννης.

— Ὅλοι ἦταν τώρα μαζεμένοι στὴν τραπεζαρία τους.

— Δὲν ἤθελα νὰ με τραβήξετε ἔτσι γρήγορα, εἶπε θυμωμένη ἡ Τζέννη. Ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον αὐτὸ πού ἔδλεπα. Μπήκε στὸ δωμάτιο πού μᾶς εἶχανε κλειδώσει, ὁ Ρέκ-Μαρά, κι' ἀρχισε νὰ μαλλιώνει τὸ φρουρὸ καὶ νὰ τοῦ λέει πὼς τώρα θὰ βρῆκαμε τὸ μπελά τους καὶ πὼς θάπρεπε νὰ πάρουμε τὰ διαμαντικά καὶ νὰ φύγουμε τὸ γρηγορότερο.

— Καὶ τί κάνανε; Φύγαμε; ρωτήσανε μὲ περίεργεια τὰ παιδιὰ.

— Δὲν ξέρω. Μὲ τραβήξατε καὶ δὲν πρόφτασα νὰ δῶ. Θάθελα νὰ ἔδλεπα τί γίνηκε. Κοίμα!

Δὲν ἦταν κρίμα! Ἡ Τζέννη ἦταν τυχερὴ πού δὲν εἶδε τί πάθανε ὁ Ρέκ-Μαρά καὶ ὁ καθόμοιρος ὁ φρουρός, ἀμὰ ὁ Φαραὼ εἶδε πὼς τοῦ ξεφύγαν τὰ παιδιὰ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII ΚΑΙ ΛΙΓΟ... ΜΕΛΛΟΝ!!

— Παιδιὰ, εἶπε ὁ Κύριλλος στους ἄλλους, καθισμένοι πάνω στὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας καὶ κουνώντας τὰ πόδια του. Κατάλαβα ἕνα πρᾶμμα.

— Τι; ρώτησαν οἱ ἄλλοι.

Ὁ Κύριλλος ἔφτιαξε ἕνα καρτάρκι μ' ἕνα κομμάτι ξύλο πού τὸ πελεκούσε μὲ τὸ μαχαίράκι του, καὶ τὰ κορίτσια ράβανε κουκλόπανα.

— Τι; τοὺς εἶπε ὁ Κύριλλος. Δὲν βλέπετε λοιπὸν πὼς εἶναι τὸ λάθος μας; Ψάχνουμε, ψάχνουμε στὸ παρελθόν, καὶ δὲ βρίσκουμε τίποτα. Πού νὰ πρωτοψάξουμε; μέσα σὲ τόσες χιλιάδες χρόνια; Μποροῦμε νὰ περάσουμε ὅλη τὴ ζωὴ μας, ἔτσι χωρὶς ἀποτέλεσμα;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπήκε στὴν τραπεζαρία ἡ παραμάνα τους φέρνοντας τὸ δισκο μὲ τὰ φλυτζάνια τοῦ τσαγιού.

— Πάντα τὴν ὦρα τοῦ τσαγιού μᾶς ἔρχονται οἱ ἐμπνεύσεις! εἶπε ὁ Ρόμπερτ, ἔτσι ἡ παραμάνα βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφοῦ τοὺς ετοίμασε τὸ τραπέζι τοῦ τσαγιού.

— Θὰ μ' ἀφήσετε νὰ μιλήσω, εἶπε ὁ Κύριλλος, ἡ δχι;

— Λέγε, λέγε, τοῦ εἶπαν ἀνυπόμονα τὰ παιδιὰ.

— Ἀκούστε, εἶπε σοβαρὰ ὁ Κύριλλος. Αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ζητήσουμε νὰ βρεθοῦμε στὸ... Μέλλον, ἀφοῦ θὰ τῷχομε βρεῖ τὸ Φυλαχτὸ, κι' ἔπειτα. Τότε ἴσως θὰ μπορέσουμε νὰ θυμηθοῦμε πού τὸ βρήκαμε, καὶ γυρίζοντας στὸ Παρελθὸν νὰ τὸ βροῦμε στὰ σίγουρα.

— Πολὺ υπερδεμένα μᾶς τὰ λές, τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι. Γιὰ ξαναπές τα.

Ὁ Κύριλλος τοὺς τὰ ἐξήγησε ἄλλη μιὰ φορὰ.

— Μὰ, θὰ μπορέσει τὸ Φυλαχτὸ νὰ μᾶς πᾶει στὸ Μέλλον; ρώτησε ἡ Τζέννη.

— Θὰ δοκιμάσουμε, εἶπε ὁ Κύριλλος. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μπορέσει.

— Τότε, ἄς περιποιηθούμε τὸν ἑαυτὸ μας, κι' ἄς φορέσουμε τὰ καλά μας, εἶπε ἡ Τζέννη. Γιατὶ, ἂν τὸ Φυλαχτὸ μπορέσει νὰ μᾶς πᾶει στὸ... Μέλλον, ἔκει οἱ ἀνθρώποι θάχουνε προοδεῖ πολὺ καὶ πρέπει νὰ εἵμαστε καὶ μεις ἐν τάξει καὶ συγχρονισμένοι μὲ τὴν ἐποχὴ.

— Σωστά, εἶπε ἡ Ἀνθία, καὶ πρώτα-πρώτα πάμε νὰ κάνουμε μπάνιο ἔλοι μας.
— Ὅταν πλύθηκαν καὶ ντύθηκαν, ἡ Τζέννη σήκωσε ψηλὰ τὸ Φυλαχτὸ.
— Θέλουμε νὰ βρεθοῦμε στὸ Μέλλον, εἶπε δυνατὰ ὁ Κύριλλος.
— Οὐρ-Χέκαου-Σέτσεχ.

Περνώντας αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὴν ἀψίδα, τὰ τέσσερα παιδιὰ βρέθηκαν στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο.
Τὸ γινώρισαν ἀμέσως. Ἐκεῖ μπροστά τους, μέσα σὲ μιὰ γυάλινη βιτρίνα, εἶδαν τὸ Φυλαχτὸ πού εἶχαν ὡς τώρα στὰ χέρια τους, κολλημένο μὲ τὸ ἔλλο του μισό, ἔτσι πού νόμιζες πὼς ποτὲ δὲν ἦταν δυὸ κομμάτια.

— Νίκη! Νίκη! φώναξε ὁ Ρόμπερτ. Νά το!

— Ναι! εἶπε ὁ Κύριλλος. Τὸ βρήκαμε. Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε ἀπὸ δῶ.

— Ὁχι! εἶπε ὁ Ρόμπερτ, καὶ θυμήθηκε πόσο ἀδύνατο ἦταν γιὰ τὴ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας νὰ πάρει αὐτὰ πού ἤθελε ἀπὸ τὴν βιτρίνα τοῦ Μουσεῖου — τότε πού εἶχε ἔρθει στὸ Λονδίνο — (ἂν εἶχε ἔρθει δὲν τὸ πιστεῦω αὐτὸ ἐγὼ!) Δὲ μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε ἀπὸ δῶ, ἀλλὰ τοῦλάχιστο νὰ μνησθούμε πού τὸ πρωτοβρήκαμε.

— Ἐγὼ, εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμηθῶ, εἶπε ὁ Κύριλλος. Ἐσὺ μπορεῖς;

— Οὔτε ἐγὼ, εἶπε ἐκεῖνος.

Ὅστε κανένας ἀπ' τοὺς ἄλλους μπόρεσε νὰ θυμηθεῖ.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΡΑΜΑ

Χαράζει ἡ αὐγὴ σὲ ἐξάστερον αἰθέρα
Καὶ τὸ στερεὸ ἀστὲρ ἀπαλοσβόνει.
Ζωὴ καὶ χρώμα σ' ὅλα πέρα ὡς πέρα
Τὸ ροδόδαχτύλο τῆς χερὶ δίνει.

Γεύζιουν χίλιες ἁρμονίες στὸν ἀγέρα.
Χίλια θαρρεῖς ἀρώματα ἀνοδίνει.
Φωνὴ πουλοῦ πού χαιρετᾶται τὴ μέρα
Τὴν πρωτινὴ του κόβει τὴ γαλήνη.

Μουμουρητὸ ἀβέβαιο ἠχολογεῖ
Σ' ἔχεινον ποθεῖ τὴ ζωὴ χροῖσει
πρῶτα τ' αὐτὴ λέει πὼς χροῖσάει.

Τριγυρῶν ἡ Φύση ἔχει ξυπνήσει
Στὸ χρυσὸ φῶς πού ὁ ἥλιος τῆς σκορπάει
ἄλλης μιᾶς μέρας ζωὴ θὰ ξαναχρῖσάει.

Ἑλληνικὴ Ραχοῦλα [B]

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Πάνω στὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως καὶ στὸ πιὸ ψηλὸ μέρος του, ὕψανεται ἡ γαλανόλευκη σημαία μας. Ἐκεῖ τὴν πρωτοέστησαν οἱ πρόγονοί μας καὶ ἐκεῖ θὰ μείνει γιὰ πάντα, ὅσο ἡ Ἑλλάδα ζεῖ.

Μὲ τὴ σημαία μας μπροστά πάντοτε, ὁ στρατός μας ἀντιμετώπισε τοὺς ἀπαισθητοὺς ἐχθρούς πού θέλησαν νὰ κατακτήσουν τὴ χώρα μας. Οἱ στρατιῶτες τὴν ἔβλεπαν σὲ μιὰ αἰθέρα πνοὴ πού περνούσε ἀπὸ πάνω τους καὶ τοὺς εἶνε θάρρος.

Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία εἶναι μαρτυροκαπινομένη καὶ βαμμένη μὲ τὸ αἷμα πολλῶν παιδιῶν τῆς πατρίδας μας. Μ' αὐτὴν σκεπάστηκαν τὰ παλληκάρια πού ἔπεσαν πολεμώντας γιὰ τὴν ἐλευθερίαν. Κάθε πτυχὴ τῆς εἶναι στολισμένη μὲ δόξα ἀθάνατη. Καὶ ὅταν τὸ ἑλαφρὸ ἀεράκι ξεγλυστράει ἀνάμεσα ἀπὸ τὴς πτυχῆς τῆς, τὴν κάνει νὰ μοιάζει ἀπὸ μακριὰ σὲν κέμα μὲ χιονόλευκο ἀφρό.

Τὸ χεῖμα τῆς τὸ γαλανόλευκο, πού τὸ ἔχει πάρει ἀπὸ τὸν κατακάθαρο οὐρανὸ, κάνει τὸν καθένα πού περνάει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν ἰερὸ βράχο νὰ συγκινεῖται καὶ νὰ τὴν καμαρώνει, ἐνῶ μιὰ ἐχθρὴ βγαίνει βαθιὰ ἀπὸ τὰ στήθια του: «Σημαία μας γαλανὴ, νάσαι πάντα δοξασιμένη καὶ ὁ ὀλόλευκος σταυρός σου νάσαι ὁ φῶρος πού θὰ φωτίζει τὴς ἐλπίδες μας!»

Δοξασιμένη Ἑλλάς [Γ]

Η ΜΠΟΡΑ

Μαύρα σύννεφα εἶχαν σκεπάσει τὸν οὐρανὸ, ἂν κι' ἦταν ἀκόμη Αὐγουστὸς.
— Πρώτο χιόνισμα θάχουμε φέτος, εἶπε ἡ γιγιάδι καὶ δὲν πρόφτασε κολὰ νὰ τελειώσει, ἀρχίζει ψηγάλα. Μπήκαμε μέσα, χωρὶς οὔτε κἀν νὰ φαντασθοῦμε τί θὰ ἐπακολουθοῦσε. Σὲ

λίγο ὁ ἀέρας δυναμώνει καὶ σφυρίζει
μανιασμένος, ἡ βροχὴ σὲ χοντρές σταγόνες
χτυπᾶ δυνατὰ τὰ τζάμια καὶ σὲ συχνὰ
διουσιήματα, σὲν πῶρινα φίδια, σκίζου-
νε ἀστράτες τὸν οὐρανὸ. Σηκόθηκα
καὶ σκεπῆς, βούλιαξαν καράβια, καλύ-
βες γκρεμίστηκαν. Κι' ἐνῶ ὁ ἴδιος καὶ
ρὸς συνεχίζονταν, ἔπεσα σὲν κρεβάτι μου
κι' ἀρχισα τὸ ταξίδι τῶν ὀνείρων.
Ὅταν γέμισα τὸ πρωῒ, σηκόθηκα
καὶ κοίταξα ἔξω. Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατα-
γάλανος, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ἡ θάλασσα
ἦταν σά γυαλί, τὰ νερά εἶχαν κίτλας
στραγγίλει καὶ μόνο οἱ γκρεμισμένες
ψαροκαλύβες θύμιζαν τὴ χθεσινὴ μόρα.

Ὀδυσεύς [B]

ΕΝΩ Ο ΗΛΙΟΣ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ

Ἡ αὐγὴ χαράζει. Ὁ ἥλιος βγαίνει
πίσω ἀπ' τὰ ψηλά βουνὰ καὶ κοιγιδι-
ζει μὲ τὰ πρωινὰ συννεφάκια πού θὰ
διαλυθοῦν σὲ λίγο κάτω ἀπ' τὴς θερ-
μὲς τοῦ ἀκτινίου. Μιὰ γέριχη λεῦκα μὲ
τὸ φτερωτὸ τῆς φορτίο εἶναι χαρούμε-
νη γιὰτὶ πάλι θὰ ἀντικρῖσει τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου καὶ θὰ στεγνώσει τὰ φύλλα
τῆς ἀπ' τὴ νυχτερινὴ δροσιὰ. Τὰ πού-
λάκια κνηγιόσονται ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδί
τῆς σ' ἄλλο κι' εὐτυχισμένα ὑποδέ-
χονται τὴν καινούργια μέρα.

Ἡ γέριχη λεῦκα χαμογελάει εὐτυ-
χισμένα. Ἐχει ζεσταθεῖ πιὰ ἀπὸ τὴς
θαλπωρῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Καὶ ἡ
συνηθειὰ τῶν μικρῶν ἀθῶων πουλιῶν
τὴν κάνει νὰ ξεχνάει ὄλες τὴς κακιές
τῶν ἀνθρώπων.

Τόμ Ἐδισσῶν [Γ]

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἡ Πατρίδα, φίλοι μου, δὲν εἶναι
μόνο ἡ πεδιάδα ἢ ὁ λόφος, τὰ ψηλά
τόξα τῶν καρπαναριῶν μας, οἱ κατα-
πράσινοι κορφὲς τῶν δένδρων ἢ τὰ μο-
νότονα τραγοῦδια τῶν προγόνων μας.
Ἡ Πατρίδα εἶν' αὐτὴ πού κάνει νὰ σκιρ-
τοῦν οἱ καρδιές μας, εἶναι τὸ σύνολο
μιᾶς θαυμαστῆς χώρας, ἡ δόξα ἢ ἀθά-
νατη τῶν πατέρων μας, τὸ μέγεθος τῆς
Ἐλευθερίας μας!

Ἡ Πατρίδα εἶναι τὸ γαλανὸ χεῖμα
τ' οὐρανοῦ μας, ὁ λαμπρὸς ἥλιος πού
μᾶς φωτίζει, τὰ ποτάμια πού κυλοῦν,
τὰ δάση πού μᾶς οὐαῖζουν, ἡ εὐφορὴ
γῆ πού ἀπλώνεται κάτω ἀπ' τὰ πόδια
μας.

Ἡ Πατρίδα, εἶν' ὁ δεσμός ἀνάμεσα
στοὺς συμπολίτες μας, μεγάλους, μι-
κροὺς, πλούσιους ἢ φτωχοὺς!
Ἡ Πατρίδα εἶναι τὸ ἔθνος πού ἔχει
ἀνάγκη ἀπ' ὅλη τὴν ἀφοσιώσή μας, πού
δυσβόλουμε νὰ τιμᾶμε, νὰ ὑπηρετοῦμε καὶ
νὰ ὑπερασπιζοῦμε μ' ὅλες τὴς ἰκανότη-
τες τῶν γνώσεών μας, μ' ὅλες τὴς σια-

ματικῆς δυνάμεις μας, τέλος μ' ὅλη τὴν
ἐνεργητικότητά καὶ τὴν ἀγάπη μιᾶς ἀ-
δολῆς καρδιάς.

(Διασκευῆ) Ἀτίθαστος [Γ]

ΑΣΠΡΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ ΜΙΚΡΟ

— Ἀπόφα πέρασα ξανά
ἀπὸ κείνο τὸ θρωακί
πού πάει σ' ἕνα μικρὸ
κι' ἀπόμερο σπιτάκι.

Χορτοσιασμένο καὶ στενὸ
Κανείς δὲν τὸ διαβαίνει.
Τὰ βράδια κάποτε περνώ
Μὲ τὴν καρδιά θλιμμένη.

Καὶ τὸ σπιτάκι τὸ μικρὸ
Μὲς στὴς ἑλιές χωμένο
Δὲν ξέρω γιὰτὶ σὲν τὸ κοιτῶ
Μοῦ φαίνεται θλιμμένο.

Ἀσπρο σπιτάκι μου μικρὸ,
Νὰ ἔξερς πόσο σ' ἀγαπῶ!
Πὼς θάθελα νὰ σὲ κοιτῶ
Μὲς στὰ λουλουδιὰ χαρωπῶ!

Καὶ τὴ χαρὰ ν' ἀντιλαλεῖ
Πέρα στὸν κάμφο, πέρα...
Μ' ἄραγε νάσαι μακρινὸ
Πολύ, ἐκεῖνη ἡ μέρα;

Νίκη [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κόσκι, πού γεννήθηκε;

— Στὸ σπίτι μας, κύριε!

Χιονάνη

ΛΥΣΕΙΣ ΜΙΚΡΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἀνσῆς τοῦ φύλλου 20-22

- 2. Ἡ ἡλικία.
Ὁ πατέρας εἶναι 45 χρονῶν καὶ ὁ γιός 15. Ὅταν ὁ γιός θὰ εἶναι 30 χρονῶν, ὁ πατέρας θὰ εἶναι 60.
- 3. Συγγένεια.
Ὁ Γιάννης εἶναι γιός τῆς Ἑλένης.
- 4. Τὸ ἐκκερμέ.
Θὰ χτυπήσει 156 φορές.
- 5. Πέντε ἀντίγραφα.
1. Τὸ πουκάμι. — 2. Τὸ γράμμα Α. — 3. Ἡ ακιὰ. — 4. Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύχτα. — 5. Ἡ ζωὴ.

Ἀνσῆς τοῦ φύλλου 25-26

- 1. Στανόλεξο.
Ὁρίζοντες: 1. Ἐρχιθόνιος.—2. Πᾶς Ἄθης.—3. Ἴς-Ἑλλάς.—4. Μά-Ἄμα.—5. Ἀμάν.—6. Νήσοι-ΣΝ.—7. Ἰμάς.—8. Δέρας-Αι.—9. Ἡρώ-Ράς.—10. Σανθάλια.
- Καθῆνος: 1. Ἐπιμενίδης.—2. Ράσα.—3. Ἡμέρα.—4. Ἴς-Σάρον.—5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Έγκριμένον υπό τῆς Ὑπουργείας τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
 Τμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δοχ. 35000. Ἐξέμνην δοχ. 20000. Τρίμνην 12000.
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αὐστρου Λίρας 2:10 Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 18. Ἐξέμνην ἀναλόγως. Τμήν φύλλου δοχ. 1000.
 ΕΠΙΣΤΟΛΑὶ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
 Ἀποστέλλω: Πρός τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδς Ἀριστείδου 10 Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1979
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
 ΠΑΙΔΟΚΡΗΣΙΑ ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
 ΕΥΒΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
 ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθή-
 ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
 δόδς Ἀριστείδου 10
 Ἀθήναι:

Θά-Σπῆ.— 6. Ὀδα.— 7. Νήλ-Αἰ.— 8. Ἰσλάμ-Ἀρα.— 9. Ἀράσια.— 10. Σα-
 σάννα-Σά.

2. Τὰ δαχτυλίδια.
 Ἡ πρώτη πῆρε τὸ 1ο, 6ο, 7ο καὶ 12ο δαχτυλίδι, ἡ δεύτερη τὸ 2ο, τὸ 5ο, τὸ 8ο καὶ 11ο, ἡ τρίτη τὸ 3ο, 4ο, 9ο καὶ 10ο. Ἔτσι πῆρε ἡ καθένη 4 δαχτυλίδια μετὰ 26 διαμάντια.

3. Ἐρώτηση.
 Τὸ ὄνομά μας.
 Ἀπάντι τοῦ φύλλου 28-29

1. Μαγική Εἰκόνα.
 Τὴν εἰκόνα τοῦ γιου τὴ βλέπουμε ἀν γυρίζουμε ἀνάποδα τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα.

2. Ἔργα καὶ συγγραφεῖς.
 1. Ντοστογιόφκι.— 2. Εὐριπίδης.— 3. Τολαί.— 4. Σαίξπηρ.— 5. Γκαίτε.
 3. Ἡ κάμνια.

Χρειαζοῦνται 9 μέτρα γιατί κάθε μέ-
 ρα προχωρεῖ ἓνα μέτρο ἐκτός ἀπὸ τὴν τελευταία, πού δ' ἀνεβεῖ 4 μέτρα.

4. Ἀσκησι.
 1. Κορυδαλλός.— 2. Κορτές.— 3. Κορνήλιος.— 4. Κορέα.— 5. Κορσική.
 5. Πρόβλημα.

Τὰ τρία τετράγωνα πού θά μείνουν ἀφοῦ ἀφαιρέσουμε τρεῖς παύλες εἶναι αὐτά:

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἀθήναι, δόδς Ἀριστείδου 10
 τὴν 2αν Δεκεμβρίου 1947

ΛΟΙΠΟΝ, πὺς σὰς φάνηκαν τὰ Νέα μου τοῦ 1948; Πιστεῖται νὰ τὰ βρῆκατε ἀκριβῶς ἰκανοποιητικὰ καὶ γι' αὐτὸ περιμένω κι' ἐγὼ μ' ἀνυπομονησία τὰ πρῶτα σας γράμματα μετὰ τὴς ἐντυπώσεις σας πού ἀσφαλῶς θά εἶναι ἐνθουσιαστικές.

Φέτος, ὡς ἔχετε, γίνονται μεγάλες εορτὲς γιὰ τὸ Θεοφάνειον πού κλείσανε τετρακόντα χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησή του. Μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἀναδημοσιεύω στὸ σημερινὸ μου φυλλάδιό μιά ὄραια Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ σας Φαίδωνα γιὰ τὸ Δὸν Κιχώτη, τὸ ἔργο πού ἔκαμε ἀθάνατο τὸ συγγραφέα του.

Ὁ τόμος μου τοῦ 1947 θά εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ ἀσφαλῶς τὸ καλύτερο δῶρο γιὰ τὰ σχολαστὰ καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ἐχεῖτε τὸ λοιπὸν ἀπὸ τώρα ὑπ' ὄψει σας. Ὁ τόμος μου τοῦ 1947, πρῶτος τῆς τετάρτης περιόδου, θά βρῆσκαται σὲ λίγες μέρες, ἔτοιμος καὶ χρυσοδεμένος σὲ γράφειά μου, δόδς Ἀριστείδου 10, γερμάτων πολυχρωμίας κι' ἐκλεκτῶς εἰκόνες καὶ μετὰ ἑξαιρετικὴ κομπερτοζία πολυχρωμική κι' αὐτὴ, σχεδιασμένη ἀπὸ τὸν τακτικὸ συνεργάτη μου κ. Ε. Σπυριδωνοῦ. Ὁ τόμος μου αὐτὸς θά τιμάραι ἀδελφὸς δοχ. 40.000 καὶ χρυσοδέτος δοχ. 50.000. Στὴν παραγγελία σας πρέπει νὰ ὑπολογίσετε καὶ τὰ ταχυδρομικά, δοχ. 2000 γιὰ κάθε τόμο.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἀρχίζω νὰ δημοσιεύω εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ φρονιμοῦ πρῶτωντες, πού μου τὴς προμηθεύει ἡ ἰδιαιτέρη φωτογραφικὴ ὑπηρεσία πού ἀπέκτησα τελευταία, ὡς ἂν εἴχατε καὶ σὲ Νέα τοῦ 1948. Ἀπὸ τὴ σημερινὴ φωτογραφία θ' ἀντιληφθεῖτε πιστεύω πόση προσπάθεια καταβάλλεται ἀπὸ τὸν εἰδικὸν συνεργάτη μου στὸ διάλεγμα καὶ τὴν ἐκτέλεση τῶν θεμάτων πού θά σὰς παρουσιάσει. Ὁ χαριτωμένος μικρούλης πού ποτίζαρε τόσο ἀνεκα πῶς ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς... φυλακῆς του, εἶναι ἓνα ὑποψήφιο Διπλωσσοπούλου κι' αὐτὸς. Παιδάκι μιάς μου φίλης, τῆς κ. Εἰρήνης Παπαδημητρίου, ἀνίκαε σὲ διαπλασιακὴ οἰκογένεια γιατί καὶ ἡ γιγιά του—φαντασθεῖτε!— εἶτανε κι' αὐτὴ διαπλασιοπούλα ὡς καὶ ὅλα τῆς τὰ παιδιὰ, κι' ἡ εὐτυχισμένη μανούλα τοῦ σημερινοῦ χαριτωμένου μας μικρούλη, πού μόλις μεγαλώσει θά συνεχίσει τὴν οἰκογενειακὴ παράδοση.

Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φυλλάδια θά δημοσιεύσω τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγ. Ἐσοπαθώματος γιὰ τὴν ἔγγραφη νέων συνδρομητῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1948. Περιττὸ νὰ σὰς τονίσω πὺς εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεσοπαθώσετε ἐφέτος γενναία, γιατί καθὼς ἔχετε, ὄσο περισσότεροι νέοι συνδρομηταὶ ἔγγραφον τόσο πῶς εὐκόλα καὶ πῶς ἀνεκα θά βγαίνει στὴν ὄρα τῆς πάντα, ἡ ἀγαπημένη σας Διάπλασις. Ἀπὸ σὰς δηλαδὴ ἔξαρτάται—κι' εἶναι κι' αὐτὸ ἓνα χρέος σας πρὸς τὸ περιοδικὸ πού ἔτερεψε καὶ διαπαιδαγώγησε γενεὰς δλόκληρες—νὰ διαδοθεῖ ἡ Διάπλασις ὡς τῆς ἀρετῆς.

Σὰς ὑπεθυμίζω πὺς τὰ ψευδῶνα μου τοῦ 1947 παύουν νὰ ἰσχύουν στίς 15 Δεκεμβρίου, εἴτε στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου ἔχουν ἐγκριθεῖ, εἴτε σὲ τέλος του. Συνεπὺς ἐκτός ἀπὸ τὴ συνδρομὴ σας, πρέπει ὄσοι θέλετε ν' ἀνανεώσετε

τὸ ψευδῶνό σας γιὰ τὸ 1948 ἢ νὰ πάρετε νέο, καὶ μὲς στείλετε καὶ τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως καὶ ἡμερομηνία. Προσέχετε, παιδιὰ μου. Γιὰ νὰ γράψετε κανένα μιά ἐπιστολή, πρέπει ν' ἀκολουθεῖτε ὠρισμένους κανόνες κι' ὁ σπουδαιότερος ἀπ' αὐτούς καὶ ὁ πῶς κεφαλαιώδης εἶναι αὐτὸς ἀκριβὸς πῶς δὲν τηροῦν πολλοὶ, ἀπὸ ἀπροσεξία ἀσφαλῶς.

Σ' εὐχαριστῶ, Ἐντελβέρ, γιὰ τὸ... ἔπτασέλιδο γράμμα σου. Ἐίχεθες θαρροῦ πῶς καὶ γιὰ μὲς γράψατε καὶ γι' αὐτὸ ἴσως θέλησες νὰ με ἀποζημιώσεις. Πάντως σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γι' αὐτὸ καὶ νὰ μὲς γράψετε τακτικώτερα. Μὴ σὲ φοβίζω νὰ κοινοῦργησι μαθήματα.

Ἐχε ὑπ' ὄψει σου πὺς καὶ τὰ τρία εἶναι ἀφελιμάτατα κι' εὐκολώτατα, ἀρκεῖ νὰ μὲς τὰ πάρεσι ἀπὸ κατὰ μάτι. Ὄταν προσέχει κανεὶς στὴν παράδοση καὶ μελετᾷ τακτικὰ, περνάει πάντοτε πῶς ἀνεκα τὴς τάξεος τοῦ σχολείου. Ὄσον ἀφορᾷ τὸ περιοδικὸ πού μὲς γράφετε, ἔχετε δίκιο ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάνω; Ὁ καθένας εἶναι ὑπεύθυνος τῶν πράξεών του. Εἴτε καλῶς εἶναι αὐτὸς εἴτε κακῶς. Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ σὰς συστήσω ἐγὼ εἶναι ν' ἀποφεύγετε τὴς... ἀπομιμήσεις.

Μ' ἑξαιρετικὴ χαρὰ διάβασα τὸ γράμμα σου, Μπέττυ Γ. Κατζί, γιατί ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς εἶχεθ ἀρκετὸ καιρὸ νὰ μὲς γράψατε. Ὁ κ. Ξενοπούλου εἶναι πῶς ἐντελῶς καλὰ κι' ἀπὸ τὸ νέο ἔτος ἐλπίζω νὰ ἔχομε τακτικὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν τὸν Ἐπιστολή. Πῶματα πού μὲς γράφετε δὲν ὑπάρχουν σὴ. Ἰσως ἀργότερα τακτοποιηθεῖ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο. Τὸ φύλλο πού μὲς παρηγγείλες σου τὸ εἶπετα. Τὴς ἀπαντήσεις σου ἀσφαλῶς θά τὴς ἔλαβα. Ψευδῶνισμο καὶ πάρεσι πῶς ἀπὸ τὸν καινούργιο χρόνον γιὰ νὰ μπορεῖς, ὡς ἂν γίνεσκη καὶ ὄσο, νὰ λαβαῖνεσαι σὴν κίνησκη μου δὲν εὐχαριεῖς καὶ χωρὶς νὰ παρμελεῖς τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου. Γιὰ τὴν συνδρομὴ τῆς τάξεος παρρούσης νομίζω φροντίστε μετὰ πὺς οἱ μαθητρεῖς. Ἀς εἶναι, ἐλπίζω νὰ μὲς γράψατε πῶς τακτικὰ, τώρα μάλιστα πού θά κλείσουν τὰ σχολεῖα μετὰ τὴς γιορτῆς.

Ἐλαβα τὴ Συλλογὴ σου τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Μωσὴ Κ. Κωνσταντίνου, καὶ θ' ἀρχίσω νὰ σου δημοσιεύω ἀπὸ τὸ πρῶτο κίλιος φύλλο τοῦ νέου χρόνου, ὡς ἂν ἐλπίζω. Μὲς στέλνετε κι' ἓνα ἔγγραφο (καὶ δχι νιγνια) γιὰ τοὺς μικροὺς ἐβδομαδιαίους διαγωνισμοὺς, πού περιλαμβάνεται ὡς καὶ μέσα στὴ Συλλογὴ σου. Αὐτὸ εἶναι ἀντικανονικὸ. Ἀλλοστε τέτοιου εἶδους ἀσκήσεις δὲ δημοσιεύονται σὺς μικροὺς ἐβδομαδιαίους διαγωνισμοὺς, καθὼς θά παρατηρήσεθ.

Φαίνεται πὺς τὸ γράμμα σου παρῆκε, Γεωργία Βασιλάκη, καὶ γι' αὐτὸ λυποῦμαι πῶς πῶς σὲ ἔθνηκε αἰτία νὰ στενοχωρηθεῖς. Τώρα πῶς νὰ μὲς στείλετε ἓνα ψευδῶνισμο νὰ σου τὸ ἐγκρίνω γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον, γιὰ νὰ μπορεῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ του νὰ μπεις σὸ σαλονάκι μου, πρῶτα πού τόσο τὸ ἐπιθυμεῖς κι' ἐγὼ θά τὸ εὐχαριστήθω μιά πού θά πλουτιστεῖ μ' ἓνα ἀκόμα λουλουδάκι πού τόσο ὑπόσχεσκη γιὰ τὸ ἀνθοβόλημά του μέσα σὸ περιβάλλον μου.

Μὴν ἀπελπίζεσαι, Δημ. Τζεβελέκη. Ὁ ἐπιμένων πάντοτε γικᾷ. Ἔτσι ἐπιμένοντας καὶ σὺ θά κατορθώσεις νὰ ξεσοπαθώσεις γενναία μιά πού πιστεῖται σὸ ἔργο μου—τὸ δοκιμασμένο ἄλλως τε—κι' ἔχεις πεποίθησκη στὴν ἀφελιμότητά του. Περιμένω λοιπὸν πῶς γρήγορα τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σου σὲ σὲς ὄποιες θά σὲ βοηθήσει ἀσφαλῶς τὸ προηγούμενο φυλλάδιό μου μετὰ τὴ ὄραία του Νέα. Τὸ φυλλάδιο πού

μὲς γράφετε σὺς τὸ εἶπετα. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Στὸ γράμμα σου δὲν σημειώνετε τὸπο προελεύσεως καὶ ἡμερομηνία. Προσέχετε, παιδιὰ μου. Γιὰ νὰ γράψετε κανένα μιά ἐπιστολή, πρέπει ν' ἀκολουθεῖτε ὠρισμένους κανόνες κι' ὁ σπουδαιότερος ἀπ' αὐτούς καὶ ὁ πῶς κεφαλαιώδης εἶναι αὐτὸς ἀκριβὸς πῶς δὲν τηροῦν πολλοὶ, ἀπὸ ἀπροσεξία ἀσφαλῶς.

278. Τονόγριφος
 Μὲ τὸν τόνο του ψηλά
 Ἰσως εἶναι ὀρθοκοντούτης!
 Μὲ τὸν τόνο χαμηλά
 Θά βεβαιωθεῖς ἐν τούτοις
 Πὺς εἶν' ἐντελῶς καλὰ!

279. Κοχλίας
 **
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

ροτὸν — τὸ ὄποιον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν κ. ο. κ.
 1. Τέτοιος μαθητῆς τιμωρεῖται, 2. Παλαιὸν Ἰσπανικὸν βασιλεῖον, 3. Ρωσικὴ λίμνη, 4. Περιφήμος συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, 5. Προφήτης.

286. Ἑλληνοσύμφωνον
 εἰ - εἰ - εἰε - αἰ - αἰ - αἰ
 287. Γεῖφος
 Μάιος
 Ἰούλιος
 Ἰούλιος
 1761 10

[Καὶ αἱ ἀσκήσεις τοῦ παρόντος φυλλάδιου συντέθησαν ἀπὸ τὸν ἈΝΑΝΙΑΝ ἐν ἀναμονῇ τῶν νέων συλλογῶν].

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 18-19

132. Διαθήκη (διά, θήκη). — 133. Πῶς - οὐς. — 134. Ἀρίων - Ὀρίων. — 135. Ὑς - οὐ. — 136.

Κ
 ΝΑΙ
 ΜΑΙΟΣ
 ΟΡΕΣΤΗΣ
 ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ
 ΛΕΟΠΑΡΑΛΙΣ
 137. ΠΡΙΑ-
 ΜΟΣ (ροιά,
 Ἰππία, ἀμ-
 πάρι, Μάριος,
 δστρια, σπά-
 ρος).

138. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (Γαλήνη, Ρώμη, Ἡμερος, Γενναῖος, Ὀργη, Ριχός, Ἰκανός, Ὀδύν, Σιγί). — 139. ΘΡΕΝ—ΧΡ = Θεορεῖν γιγί, ΕΥΕ—ΑΕΩ=Σπυριδε βραδέως, Ν—Δ—Τ—ΔΝ—Δ=Ἐν οἶδα ἐτι οὐδὲν οἶδα (σΘΕΝος, φΡΥΔι, ἀΣΕΤυλίνη, ἀΝΑΔυσμένη, ὀΧΕΝΤρα, ἐΡΩΔιός). —140. Τὸ γοργόν καὶ χάρην ἔχει.—141. Εἰς οἰωνὸς ἀριστος (εἰς ἰ, ὄν, ὁ σ' ἄρ, εἰς τ' ὄς).

Τὸ καλύτερο πρωτοχρονιάτικο δῶρο γιὰ τ' ἀδελφί-
 σας, τοὺς φίλους σας, τὸν ἑαυτὸ σας

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ
"ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Μετὰ τὴς ἑκατοντάδες τῶν εἰκονογραφημένων σελίδων του.
 Μετὰ τὰ ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματά του. Μετὰ τὴς περιφημῆς Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς του. Μετὰ τὴν ἄλλη πλούσια λογοτεχνικὴ καὶ μορφωτικὴ ὕλη του.

ΠΛΑΟΥΝΤΑΙ ΔΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΤΟΙ
ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 306ου Διαγωνισμοῦ Ἰδέσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου δεκταὶ ἔφ' ἕσον δὲν θά ἔχουν δημοσιευθῆ].

275. Δεξιόγριφος
 Πρόθεση, κάποιον σου μέλος,
 Μιὰ Θεᾷ Αἰγυπτία σὲ τέλος
 Ἄν αὐτὰ βάλεις μαζί
 Νά δουλεύεις, νὰ μαγαζί...
 276. Στοιχειοτονόγριφος
 Σ' Ἑλληνικὴ μιά πόλη
 Ἐπρόσθετα ἓνα γράμμα
 Τὸν τονισμό τῆς χάλασα
 Καὶ ξάφνου χάρηκε δλη
 Τὴ σκέπασσε μιά θάλασσα!

277. Μεταγραμματισμός
 Φθάλει, λιγγὸν καλόγερος
 Ἐπὶ νὰ γίνεσκη πῶς γερὸς
 Τὰ δύο του ἀλλάζει ἀπ' τὰ ἐπὶ
 Κάνει τὴν προσουχὴ του
 Δὲς τώρα τὸ κορμί του:
 Ἐνα ἀπ' τὰ λίγα διαλεχτά!...

Η ΜΑΡΙΑ, Η ΠΟΠΗ ΚΙ' ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'

Μὰ πού νά τὰ καταφέρουν. "Οχι τήν ἄλλη μέρα, μὰ τήν ἴδια κιόλας, ὕστερα ἀπό λίγη ὥρα, σουλάτσερναν γύρω ἀπό τὰ περιβόλια τους κι' ἔρριχναν ματιές στοῦ χῶμα. . . Καμμιά φορά συναντιόντουσαν. Καί γιά νά μὴν προδοθεῖ ἡ μιὰ στήν ἄλλη—καί μάλιστα ἡ Μαρία στήν Πόπη— ἔκαναν πῶς τάχα γι' ἄλλο πράμα εἶχαν ἔρθει ἐκεῖ. Τὸ μάτι τους ἐννοεῖται πάντα στοῦ χῶμα. Μιὰ στιγμὴ ἡ Πόπη ἀναταράχθηκε. Τῆς φάνηκε πῶς εἶδε κάτι — ἄχ!

"Ἔσκυψε, τὸ κεφάλι τῆς ἄγγιξε σχεδὸν τῆ γῆ. Μά, τί κρίμα, ἦταν ἓνα μικρὸ ἀνθάκι πού πέταξε καί κάθησε πάνω στοῦ νιοσκαμμένο χῶμα! Μεγάλῃ ἀπογοήτευσή! Λυπήθηκε ἀκόμα κι' ἡ Μαρία κι' οὔτε πείραξε τὴν Πόπη.

"Ἡ γιαιγιά τίς εἶδε ἀπὸ μιὰν ἄκρη καί κατάλαβε πῶς περίμεναν νά δοῦνε τὰ λουλουδάκια νά φυτρώουν. "Εκεῖνη ὅμως δὲν κρατήθηκε νά μὴν τὰ πειράξει :

— "Ἐ, κοιτᾶτε καί τ' ἀπὸγεμα πάλι, ἔλατε ἰώρα νά φᾶμε, δὲν πεινάσατε ;

"Ὅλα τὰ πράματα, ὅμως, τὰ συνηθίζει κανένας. "Ἔτσι κι' ἡ Μαρία μὲ τὴν Πόπη, ἔμαθαν νά περιμένουν. Τὰ λουλουδία δὲν μποροῦν νά φυτρώουν μέσα σὲ λίγες ὥρες. Κάθε πρωὶ κοιτοῦσαν τὸν κῆπο τους, βέβαια. Μπορεῖ μάλιστα νά πετάγονταν, κρυφὰ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, καί καμμιά ἄλλη φορά μέσα στὴν ἴδια μέρα. Τὸν καιρὸ τους ὅμως δὲν τὸν περνοῦσαν ἕλη μέρα μὲ τὸν κῆπο. Φύτεψαν ὅ,τι μποροῦσαν κι' ὅ,τι θέλησαν — δὲ θυμᾶμαι τώρα ἀκριβῶς τί — ἔβγαζαν ὅ,τι σκουπίδια ἔπεφταν μέσα, ποτίζανε πότε - πότε καί τὸ χῶμα. "Αλλὰ διάβαζαν κι' ἀπὸ κανένα βιβλίο, ἔκαναν καί παρέα τῆς γιαιγιάς στὸν περίπατο, ἔπαιζαν μεταξύ τους καί μὲ κάτι ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ τὰ γειτονικά κτήματα — τὴν "Αλέκα, τὸ Σπυράκη, τὸ Μπούλη, τὴν "Αθηνούλα, ἰὴν Κική — διασκέδαζαν μὲ μιὰ κούνια, ἔπαιζαν καί μὲ τὸν "Αράπη. Κάθε Σαββατοκύριακο πάλι εἶχαν τὴ μεγάλη χαρὰ : ἀνέβαιναν ὁ μπαμπὰς μὲ τὴ μαμὰ στοῦ κτήμα!

Στὸ μεταξὺ ὅμως — τί νά τὸ κρύβουμε ; — ξεμύτισαν τὰ λουλουδία! Μά. . . Στὸν κῆπο τῆς Πόπης, γιαιγιά νά εἶναι ἔτσι μονάχο, ἔρημο τὸ χῶμα; Δὲν ἔσπειρε καί κείνη καί μὲ τόση προσοχὴ τοὺς σπόρους τῆς ; Κοίταξε καί τῆς Μαρίας τὸν κῆπο! "Απὸ μακριά, μπισσοῦσες νά τὸν θαυμάσεις, ἔτσι ὁμορφος πού εἶχε γίνει. Πῶς ξεπήδηξαν καί ἄστραψαν τ' ἀνθάκια μέσα ἀπὸ τὸ χῶμα! "Ἡ Πόπη δὲ ζήλευε, ὅμως λυπόταν. Θεέ μου, γιαιγιά

κείνης νά μὴν τῆς δώσει αὐτὴ τὴ χαρὰ ὁ Θεός ; "Ἦταν, λοιπόν, κακὸ κορίτσι καί δὲν τὴν ἀγαποῦσε ; Μὰ ὄχι, ὅλοι οἱ δικοὶ τῆς τὴν ἀγαποῦσαν, πῶς γινόταν αὐτό ; Γιατί, Θεοῦλη μου, νά τὴν ἔχεις δυστυχισμένη τὴν Πόπη ; Κι' αὐτὴ εἶναι ἓνα καλὸ, ἓνα πολὺ καλὸ κοριτσάκι!

"Ἡ Μαρία χαϊρόταν γιά τὰ δικά της, ἦταν ὅμως πικραμένη γιά τὴν Πόπη. Δὲ σοῦ λέω, τὴν πρώτη μέρα χάριξε : εἶχαν βάλει στοίχημα καί νίκησε, γιαιγιά νά μὴ χαρεῖ ; Μὰ ὅπως περνοῦσαν οἱ μέρες κι' ἔβλεπε τὰ δικά

τῆς νά μεγαλώνουν, ἐνῶ τῆς Πόπης ὁ κῆπος νά εἶναι ἔτσι γυμνὸς καί κατάξερος, πικραίνονταν. "Οχι, δὲν ἤθελε μόνο ὁ δικὸς τῆς κῆπος ν' ἀνθίζει καί ἡ ἀδελφοῦλα τῆς νά εἶναι θλιμμένη. Τέτοια χαρὰ, δὲν εἶναι χαρὰ. "Ἄς τῆς ἔλειπε. Αὐτὴ ἤθελε νά χαίρονται μαζί κι' οἱ δύο τοὺς κῆπους τους. Νά πηγαίνουν καί νά περιποιοῦνται τὰ λουλουδία τους μαζί. Χαρὰ πού θὰ τὴν εἶχαν ἀλήθεια!

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Τίποτα στὸν κῆπο τῆς Πόπης, ἐνῶ τῆς Μαρίας ἦτανε χάσμα νά τὸν βλέπεις. "Ἡ Πόπη πήγαινε στήν γιαιγιά τῆς κλαμένη καί τῆς διηγόταν τὸν πόνο τῆς. "Εκεῖνη τὴν παρηγοροῦσε.

— Μὴ στενοχωριέσαι, Πόπη, καί θὰ δεῖς πῶς θὰ βγοῦνε. Θὰ εἶναι πολὺ ὁμορφα, πολὺ πιὸ ὁμορφα ἀπὸ τῆς Μαρίας.

"Ἡ Πόπη σὰ νά πορηγορίοταν. Μὰ σὲ λίγο πάλι τὴν ξαναπαινε ἡ ἀπελπισία.

Τῆς Μαρίας τῆς εἶχε περάσει μιὰ ἰδέα ἀπὸ ἐπὶ τοῦ νου : νά ξεριζώσει κάτι ἀπὸ τὸ δικὸ τῆς κῆπο κρυφὰ καί νά πάει νά τὸ φυτέψει στῆς ἀδερφῆς τῆς. "Αλλὰ ἀέσωσ μεταμελήθηκε. Γιατί σκέφτηκε πῶς ἐκεῖνη θὰ τὸ καταλάβαινε, ἀφοῦ ἡ Πόπη ἤξερε τί καί τί εἶχαν βγεῖ στοῦ δικὸ τῆς κῆπο κι' ἀφοῦ ἄλλα πράματα εἶχε σπείρει ἡ μιὰ καί διαφορετικὰ ἡ ἄλλη. Γοῦστο θὰ ἦταν νά δεῖ νά φυτρώουν ἄλλα ἀπὸ κείνα πού περίμενε! Μὰ θὰ τραβοῦσε μὲ τὸ χέρι τῆς καί νά, θὰ σήκωνε ψηλὰ ὀλόκληρο τὸ φυτό.

Κι' ἡ Μαρία πού διηγήθηκε τὴ σκέψη τῆς στὴ γιαιγιά, εἶπε :

— Δὲ θέλω, καλὲ γιαιγιά, μόνο ὁ δικὸς μου κῆπος ν' ἀνθίζει!

"Ὅταν μιὰ ἡμέρα, τὸ χῶμα τὸ πατικωμένο τοῦ κῆπου τῆς Πόπης ἄρχισε νά σκάξει καί νά ξεμυτίζον καί πράσινα φυλλαράκια!

("Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

